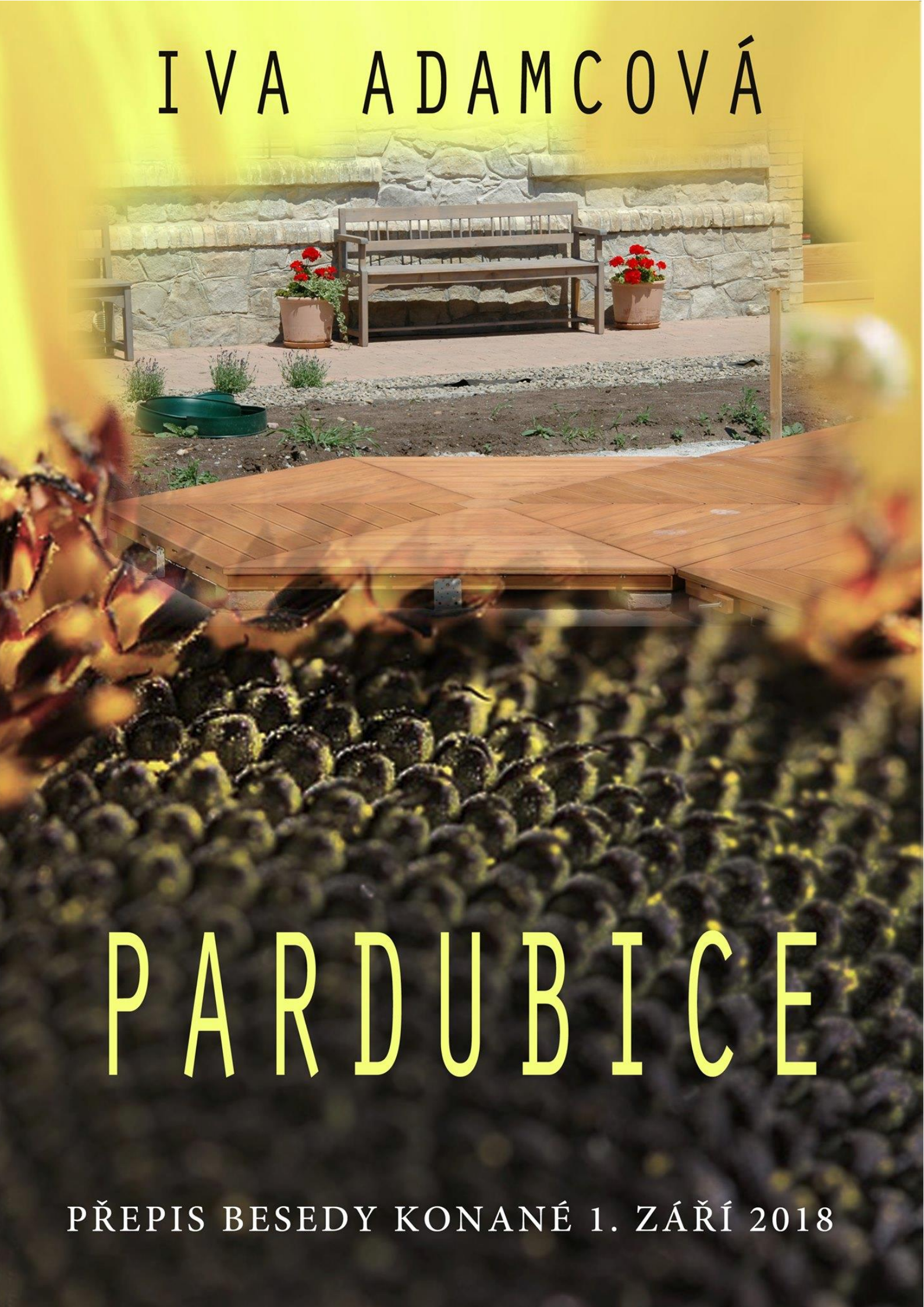

I V A A D A M C O V Á

P A R D U B I C E

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 1. ZÁŘÍ 2018

Iva Adamcová – Pardubice 1.9.2018

Dobrý den, vítám vás tady. Jsem ráda, že vás vidím v takovém počtu jako vždycky. Já už jsem v Pardubicích kdysi byla, byla jsem dokonce i dvakrát. Takže už tady znám mnoho lidí, s mnoha lidmi si píšou, vždycky je to krásné setkání i se skupinou lidí. I ti, co píšou, ti noví jsou vítáni, protože ten, kdo chápe stav Ducha, ten je vždycky přínosem pro všechny ostatní ve svém životě, i když se nesdružuje s lidmi, kteří mu rozumí. On jim vždycky předvádí to, co dělat máte.

A já jsem si přinesla spoustu vašich otázek a vidím a to je výborné, že tady píšete i své další. Takže pozor, nasazuji cvikr a začnu. Protože vím, že dneska tady je i spousta lidí, kteří ještě toho moc neslyšeli a neví o čem mluvím. A také možná neznají audia, která posílá Dan. Tak abych je uvedla do obrazu, o kterém vy druzí již také něco víte, možná víc, možná méně, tak jsem si přinesla otázku, která přišla tento týden. Vy víte, že přijde vždycky na pomoc přesně tak, jak má být. Otázka, která by uvedla vše na pravou míru, od ženy, která slyšela pouze pár videí. Tak abychom to tak trošičku zpřístupnili a propojili. Takže začínáme.

Vážená paní Adamcová, viděla jsem několik vašich videí, něco mne na nich upoutalo. Přečetla jsem snad kilometry knih a to v uvozovkách „vaše“ mi nejvíc zapadá. I když nesouhlasím se vším, mluvíte o Jednotě a pokoře a také že vaše služby jsou vlastně určeny jen malé skupině lidí, asi 8%, kteří postoupili do vyšší dimenze.

Já vždycky do toho vstoupím, abych to upřesnila. Abych náhodou nezapomněla odpovědět. To je omyl. Já mluvím ke všem. Ale jenom těch 8% mi bude rozumět přesně tak, jak má být nastaveno to, co mi mají rozumět, protože ti ostatní nemají tolik zkušeností nažitých. Takže to není moje vůle, že bych chtěla mluvit jenom pouze k 8%. Je to přesně jako ve škole, kdy těch 8% je ta jedna poslední třída, ta devítka, pro kterou jsem pomyslně přišla. Vysvětlovala jsem vám, že planeta, která byla stvořena vlastně na začátku třetí dimenze a byla stvořena v průběhu druhé dimenze, když se tvořila hmotná složka, tak jsme všichni jako jeden jediný Duch-Bůh byli jako Vědomí pod touto zdánlivě mrtvou planetou. Žádná planeta, která vypadá jako mrtvá, není mrtvou. Je vždy živá. A je tam celý, ucelený Bůh. A takovým úkolem vždycky každého toho Božství je sjednotit se, to znamená projít skrz hmotnou složku a tato doba je nastavená v období 3D. To znamená v období, kdy Vědomí na planetě si do té doby připadá jako tělo a jméno. Tato planeta je vlastně, já ji vždycky převádím do pozice, kdy si představíte, že byla postavena základní devítiletá škola a nikdo v ní nebyl. Byla připravena pro žáky. A od té doby se Vědomí na planetě, které bylo uzavřené pod hmotnou složkou, byl to ucelený Duch, jeden jediný ve Vědomí, začalo pomalu vstříkovat v určitých obdobích do první třídy. To znamená, že úplně v prvopočátku to Vědomí se začalo, když se začaly vytvářet první mikroorganismy a první anorganické kyseliny, které začínaly mít pozici prvního života, tak se začaly vlastně vytvářet první složky, které tvořily takzvanou první třídu. A ti, co dnes mě mohou poslouchat, byli tehdy v té první třídě. Dále uplynulo veliké množství času. Po tomto čase se zaplnila

druhá třída, protože ta první zestárla a postoupila do vyšší složky. A v této době je poprvé na planetě zaplněno všech devět tříd. A pozor, z této planety se poprvé stala střední škola. To neznamená, vidíte, že když je dneska někdo v první třídě, že je špatný. Je to ten samý Duch, jste to vy. A proto vy se učíte v pokoře přijímat každého jedince, každého tvora. Ať je ve fázi rostliny, ať je ve fázi živočicha a i živočicha, kterému říkáme člověk.

Ano, neděste se vy, co jste ještě nikdy nic neslyšeli, protože teprve božský člověk, když se mu otevře třetí oko, to znamená, že dospěl v celé své devítiletce ke zdárnému ukončení deváté třídy, teprve tehdy tento člověk neútočí na nic hmotného kolem sebe. Nekritizuje na páté čakře, nemá lítosti, ne nenávidí na čtvrté čakře, respektuje na třetí, na druhé umí odpouštět a milovat se správně v sexualitě svého těla, neboť ví, že mu nepatří sexualita, že patří hmotné složce. A na jedničce neposuzuje nikoho za špatného, ani sám sebe, protože i on je celou hmotnou složkou této planety a také samozřejmě všechny tyto věci nesmí dělat v situační fázi. Protože i situace je Božství.

Vy jako Vědomí jste si vybrali svůj kabátek svého jména, který nyní nosíte. A je to velmi dlouhodobý vývoj. Těch kabátků jste měli veliké množství. A nikdy jste neudělali nic špatně, ať jste dělali, co jste dělali, protože to dělala hmota se jménem, které jste si oblékli a tím jste nikdy nebyli. Vy jste byli Duchem, který se vsřikoval pomalu do jednotlivých lidských kabátků, aby si jako stav Duše, to znamená Ducha, který nemá hodně zkušeností ve hmotné složce, uvědomil každou inkarnaci něco dalšího a mohli jste si rozšiřovat své vlastní Vědomí Ducha.

To znamená, že v každé inkarnaci vám přibývá takzvaných přátel, to znamená těch, se kterými už umíte souhlasit po zkušenostech a ubývá vám takzvaných nepřátel, které jste do té doby za nepřátele posuzovali. Ale pozor, nebyli jste to vy. Vy podvědomě víte, že jste všechno. Když já budu proti vám takhle stát jako proti jedinému člověku a vy uděláte něco, co byste jako člověk dělat neměli. To je jedno jestli zuřivost, pomluvu, nějaký skutek, který byste třeba neudělali, dejme tomu ukradli jste něco, mně bude naprosto lhostejné, co jste udělali. Neodsoudím vás, protože já vím, že vy jste ve skutečnosti moje vlastní Vědomí.

Ale pak nastává další vrstva, kterou třeba bílá magie neumí. Bílá magie s tím bude souhlasit, ale neudělá nic s tím, aby se to nestalo. Já neodsoudím toho člověka na žádné úrovni, ale nedovolím mu udělat ty věci, protože vím, že on sám sobě škodí. Ne nikomu vnějššímu. A tohle potom už je mistrovství. Takže žádné lítosti. Jenom konání tělem, buď tomu člověku to dojde nebo nedojde. A zase musíte respektovat, že on to ještě dělat musí. Jenom se o to pokusíte. Nic víc, nic míň. Tak já budu pokračovat v tom dopise. Znáte mě, já vždycky když se rozkecám, tak nevím, kdy skončit.

No do této skupiny asi nezapadám. Jsem člověk, který klade odpor. Často a na mnoho věcí. Nesouhlasím se spoustou věcí, nedokážu je brát jako součást plánu ať už kohokoliv. Nesouhlasím s tím, že lidé ubližují zvířatům. Nesouhlasím, že dnes babičky a dědové mají děti. Nesouhlasím, že se do naší Evropy cpou lidi a především s hospodářskými a ekonomickými zájmy, diktují si podmínky, dělají si

nároky. Nejsou ani za mák pokorní. Ano, rozhodně nesouhlasím, zřejmě jsem odsouzena na věky zůstat ve třetí dimenzi.

To je omyl, protože každý má svůj čas právě té devítiletky. Takže nebojte se, jednou vám to dojde. V pravý čas a je vlastně stejně dlouhý, jako ta devítiletka má nastaveno, akorát že vstup byl jindy. Takže samozřejmě o ten čas později to tomu člověku dojde.

Irituje mě, že přednášíte ve druhé osobě množného čísla. Takže se tím od nás oddělujete, jako nesmrtelný zástupce Boha, který je už od nás, malých červíků, vzdálený na míle daleko. Na to jistě máte právo. Ale nějak v tom postrádám tu Jednotu a pokoru. Nechci vás zde unavovat dlouhými litaniemi, ale asi se tomu nevyhnu. Možné je, že jsem u vás na špatné adrese, nevím, ale zkusím to.

Vidíte, já se od vás neodděluji, já vám vysvětluji a přišla jsme dopodrobna vysvětlit praxi, kterou vlastně vám v tématech přinesl před 2000lety člověk Ježíš. Jste Bohové, jste Božství a jsme všichni stejní. Toto je náš zdroj, který tady vždycky byl. To jenom hmota se snažila vám předkládat, že jste někdo jiný, že jste hmotou a chtěli jste být lepší, než ti druzí. Ve skutečnosti jsem obyčejným člověkem. A když někdo z vás mě považuje za gurma, což je úplně směšné z mého pohledu a nesmyslné, je to váš problém a je vidět, že jste mě nepochopili. Ten, kdo mě zná, ví, že jsem úplně obyčejným člověkem, a že i já jsem tím nejposlednějším, kdo pracuje, kdo dělá všechny obyčejné věci, aby vše probíhalo tak, jak má. A to jsem vás přišla naučit. To vám podstrkuje vaše hmotné tělo, hmotné vědomí - pozici, že se nad někoho vyvyšuji. Právě je to naopak.

Takže víte - teď zrovna na facebooku probíhá hodně témat. Občas se tam vyskytne někdo, kdo přesto, i když mu člověk tisíckrát odpoví a dnes i druzí, kteří chápou, nerozumí. Ano, nejde to. Je to to samé, jako kdybyste chtěli třetáka naučit deskriptivní geometrii. Ten člověk nemá čas na to, aby pochopil to, co mu říkáte a vidí v tom neustále nějaké protivenství a nějaké napadání. Ale ten, kdo útočí, je jeho tělo. Ne ti druzí, kteří se snaží vysvětlit. Takže vše má svůj čas. A vždycky takovému člověku doporučím, aby si ty odpovědi schoval. Přečetl si je za rok, za dva, za tři, za deset. Tehdy v tom uslyší a uvidí úplně něco jiného. Je to stejné, jako když budete mít doma v knihovně knihu a přečtete si ji po deseti letech. A užasnete, jak jste ji pochopili dnes a jak jste ji pochopili před deseti lety. Je to naprosto stejné. Za těch deset let vaše tělo ušlo s vámi jako s Vědomím, které přihlíží, je tak opatrné a nakukuje do těch dějů, velký kus cesty. A za těch deset let jste se naučili spoustu věcí ze zkušeností. Byť by byly dramatické, ale byly vaše a byly potřebné, abyste je prožili. Jinak byste dnes nepochopili to, co dnes chápete. Tak pokračujeme.

Již desetiletí se zabývám duchovními věcmi. Nejsem věřící, ale stejně jako vy věřím a vždy jsem věřila na své svědomí. Nabízíte duchovní pomoc, ale bohužel ne individuální. Pořádáte pobyty, kde ovšem vše dostupné je již obsazené a stejně nemám garanci, že při tolika lidech byste měla čas se zabývat mými problémy. Takže to risknu a píši vám dopis. Třeba mi odpovíte.

Já když jsem 12 let přednášela v soukromí doma, tak jsem se věnovala každý den jedinému člověku. Takže jsem udělala ten celý výklad mnohahodinový, který je natočený jako Základní přednášky ze Starých Křečan, a pozor, ten byl ještě o 3 hodiny delší. Pak jsem ještě tomu člověku, když chtěl, vstoupila do aury, aby věděl, jaké záznamy zrovna probíhaly v platbách, aby pochopil. A za tuto dobu jsem se mohla věnovat...a vezměte si, to bylo celý den pro jednoho člověka. Protože vás je mnoho, které potřebujeme převést, je nastavená určitá kapacita a víc ani Iva kapacitu nemá. To je zkrátka dané. Takže děláme hromadná setkání a každý z těch lidí, a je to vždycky krásné setkání, je tam zhruba těch 25 až 30 lidí na 3 dny, se kterými 3 dny v jednom kuse od rána do večera mluvím a samozřejmě mohou zažít věci, které probíhají.

Nedávno jsme měli, v červnu, abyste pochopili, o co jde, jsme měli setkání. Byla tam jedna žena ze Slovenska a hned u druhé čakry byl obrovský zápis asi z jejích 12 let, který byl zrovna v platbě. Ale ona ještě nic necítila. Já už vidím, co obrovského tam je, ale ten člověk nemusí ještě o tom vědět, že mu třeba za hodinu, za dvě bude strašně špatně. Jestli jste třeba někdo zažili koliku, tak víte, jak umí kolika přijít nečekaně rychle. Ona si vzpomněla a říkala: „*Ano, vím, co to bylo. Do té doby můj tatínek pro mě byl Bůh. Já ho milovala, všechno pro mě dělal dobře. Ale v té době se mu něco nepodařilo a propadl do alkoholismu. Takže moje tělo běsnilo. Tátu jsem samozřejmě milovala, ale to, co dělal, se mnou obrovsky hýbalo. Takže ty poryvy byly šílené. Ale všechno dobře dopadlo, tatínek dnes už tedy nežije, ale on se před pár lety propil až k cirhóze jater a taky měl mrtvici, takže se nemohl hýbat z postele a nikdo mu ten alkohol do té postele nepřinesl. Takže táta se vlastně z alkoholismu vyléčil a my jsme měli 2 roky na to, abychom se nádherně smířili, všechno proběhlo úplně v pořádku. Krásně jsme se rozloučili a tatínek odešel. Miluji ho.*“

Ano, ale vy máte osud hotový celý nastavený, kdy udělá vaše tělo odpor, převálcuje vás, necháte se strhnout k odsudku, ke zlosti, ke kritice, k lítosti, k nenávisti, k neodpuštění, k posuzování, že něco je špatně. Vy jste si vybrali i všechny situace, protože v minulosti jste tyto situace někde v minulém životě nezvládli, takže vám vyhovovaly jako Bohu, aby tohle tělo v programu svých konání mělo tuto opravnou věc nastavenou. Teprve tehdy, až jí projdete bez toho křiku těla na každé úrovni, teprve tehdy už se s tím nikdy neseťkáte. Protože vy hledáte sami sebe a nikdo jiný vám není nepřítelem než tělo, za které se považujete.

No takže my jsme si krásně popovídaly, v rukou mi zůstal obrovský balík. Já nikdy ale nevím, co tam zůstane. Ona do té doby nic necítila. Já jsem pak odjela, druhý den jsem ráno vstávala, pekla jsem štrůdly, vyzvedla jsem pečivo, přijedu na 9. hodinu na statek a ta žena byla úplně bílá, třesoucí se. Říká: „*Ivi, ty jsi odjela a začalo to.*“ Ano, přišel doplatek. Já nikdy nevím, co tam zůstane, to už je toho člověka. On má i v osudu Ivu, že se s ní setká, on má i to, že dávno pochopil. Ale platba byla nastavená přesně na čas, kdy měla být na statku. Vše je hotové a nikdy s tím nic neuděláte. A vy nemáte vůli člověka, to si jenom myslíte, že rozhodujete, jestli se dáte doprava nebo doleva. Už to dávno v těle máte rozhodnuto, kterým směrem si myslíte, že si vyvolíte tu chuži. Tři dny byla slabá jako moucha, ale už po tom prvním dnu, kdy celou noc prozvracela, proprůjmovala a měla obrovské bolesti, děvčata se o ní hezky starala. Bylo jí dobře.

Odjela a měla zapláceno. Iva nikdy nic nemůže sebrat, ona sebere jen to, co vy jste sami přehodnotili, co vy jste sami prožili v praxi jako přijetí, byť by to bylo zpětně. Dneska už by ten člověk tak nereagoval. Proto bylo dobré vědět a prožít si, že ta platba tam byla. Ona skutečně přišla.

Později zjistíte, za pár let, že už vám je naprosto jedno, za co máte platbu nebo ne. To také přijde. Vše má svůj vývoj, vše se mění. Tak jako se mění učení sedmé, osmé a deváté třídy. Takže v té střední nebudou už tyto věci, protože vy už je ani dělat nebudete, takže platby budou řídnout, řídnout, řídnout. Ale pozor, má to ještě jednu podmínku. Že nesmíte odmítat platby. To je zase odpor. Takže i když vám bude na umření, když se budete skutečně zmítat v bolestech, vezměte si cokoli na bolest, využijte čehokoli, ale vezte, že nesmíte běsnit proti tomu, že vám je špatně. Vy musíte souhlasit, protože vy se vykupujete ze stavu hmoty, kterým jste kdysi vzali na sebe tuto podobu.

Takže pokračujeme dál. Vidíte, že já si...ještě se vrátím k tomu počtu těch, nebo k té otázce individuálních plateb. Já si nevybírám, komu co udělám nebo neudělám. To co přichází, přichází a to, co není možné udělat, není možné. Není na mé vůli, abych rozhodovala. Já když se na vás dnes dívám, tak se dívám sama na sebe. A já sebe nepodvedu.

Mám velmi zvláštní život. Oba rodiče mě opustili, vyrůstala jsem s prarodiči a strýcem, který mě psychicky a fyzicky mučil, týral, znásilňoval. Na muže jsem neměla štěstí, byli sice slušní, ale buď byli líní, žárliví nebo mě podváděli. Mám dceru a s ní mám špatný kontakt. Pracovně mi do klína nic nespadlo. Vše mám doslova vydřené. V dětství jsem byla velmi neoblíbená. Ve škole, když se měly tvořit dvojice, jsem zůstala vždycky sama. Strašně jsem tím trpěla. I dnes nemohu pracovat v kolektivu. Za krátkou dobu jsem terčem pomluv, tím myslím hlavně ženský kolektiv.

Já do toho vždycky vstoupím, abychom tomu neutekli, abychom na to nezapomněli. Víte, vysvětluji vám princip, kdy můžete zastavit věci, ale musí vám to dojít, že vždycky musíte začít od sebe a v pokoře stylem „zasloužím si.“ Jestliže jsme všechno a jakože všechno jsme, k tomu později taky dojdete, mnozí už to dneska vnímají a cítí, tak vím, že nejsem hmotnou složkou, ale že jsem Vědomím. A i ti druzí jsou mé vlastní Vědomí, oblečené do jiného hmotného kabátku. A jestliže já posuzuji buď jejich kabátek za čin, který udělal jako špatný (oni mě nechťejí), nebo sebe, svůj kabátek, protože hmota je 100%. Když budete ukazovat na hmotnou složku všech ostatních lidí a zapomenete na svoji, to znamená dejme tomu...můžete i milovat druhé lidi, ale sebe ne, tak nemilujete Boha, protože tam patří i vaše hmotná složka s náplní svého vlastního Vědomí.

Takže vidíte, že ten člověk si to tvoří sám. Jestliže on považuje sebe za špatného, že oni ho nechťejí, tak hmotná složka mu dá další šanci, to znamená situace se opakuje. Proč bych si měla připadat jako špatná, když mě nikdo nechce? Jsem jaká jsem. Když budu klidná a spokojená a taky nebudu útočit na ně, že jsou špatní, tak najednou mě někdo bude chtít. Protože v nevědomí planety, která je jednou jedinou bytostí, je vše

zaznamenané. A Satan, hmotné Vědomí, Satan je vlastně jenom synonymum hmoty, hmotné složky, je moudrý a ovládá veškerou hmotu. Je to zákon. To znamená, že on ví, co vám podstrčil a s čím jste jako Vědomí souhlasili. Takže vás vyučuje dál.

Už jsem vyprávěla mnoho případů na toto téma, třeba i dejme tomu šikanovaných dětí, taky jsme to měli v rodině. Vzpomeňte si jenom na základní přednášky, když jsem vyprávěla o mém nejstarším vnukovi. Jak se vlastně zbavil šikany. Pochopil, jako malý chlapec, když šel do druhé třídy. Takže vy potřebujete začít od sebe. Nikdy nečekejte od toho vnějšího světa. Jestliže já zkrotím svoji vlastní hmotu od toho, aby útočila na hmotu vnějšího světa, kterou vám podvrhuje Satan. Vezměte si, že vy považujete všechny druhé lidi, nebudeme mluvit o jiných složkách hmoty, považujete všechny druhé lidi za někoho jiného, než jste vy. Ale sebe, svoji hmotu, považujete za sebe a to není pravda. Ani touto hmotou nejste, ale ona vám podvrhuje a určuje negativní emoce, se kterými manipuluje v programu vašeho těla hmotné Vědomí neboli Satan neboli hmota.

Do té doby, než ochutnáte všechny situace, dostanete vlastně zkušenost. Ano, obalením planety na začátku třetí dimenze jsme byli vyhnáni z Ráje. Do té doby jsme všichni byli Vědomí, kterému bylo blaženě, nic se neodehrávalo, vše bylo super, ale byli jsme sami. Nebo z každého pohledu - byl jsem sám jako Bůh.

Takže hmota, to je Adam a Eva, museli přijít k ochutnávání, to znamená vyzkoušení si všech situací. To je to pomyslné jablko, které podal had neboli hmota Satan Evě a ona ho ochutnala. A tím jste byli vyhnáni z Ráje. Ano, najednou byl průser, že jo? Ach, jsem nahatá, jsi nahatý a už byly odpory. Takže jste si museli projít celou devítiletkou, to znamená časoprostorovou křivkou, za kterou letí od začátku třetí dimenze až do konce třetí dimenze, což je tato doba nastavená, kdy najednou zjistíte, že už máte všechny zkušenosti. A přesně to, čemu nerozumíte, se vám děje. Mnohdy se vám zdá, že se to děje dramaticky. Takže vidíte, že ten člověk vždycky musí začít sám od sebe.

Dokud budu odsuzovat, že mí rodiče mě nechtěli, že mě nechtěli ani kamarádi ve škole, že mě nějaký strejda třeba zneužíval, nebo dědeček, to už je jedno, tak se vám to bude opakovat. A pozor, přitom nikdo neútočí na vás. Vy nejste tělo. Ten, kdo zaútočí na vaše tělo, neútočí na vás. Jenom vy to nechcete. Ale jediná fáze vývoje je, abyste tím prošli.

Vy, co znáte audia, tak víte, že jsem kdysi vyprávěla dotaz jedné ženy, která mi psala, tam to dobře pochopíte. Ona mi psala, že její dceru její manžel, a otec vlastně toho dítěte, zneužíval. Přišlo se na to, oni se rozvedli. Dcera údajně odpustila, přesto v té době jí bylo asi 25 let a v té době, kdy mi ta žena psala, byla v psychiatrické léčebně. Ona mi říkala, že dcera si myslí, že otcí odpustila, ale ještě ho nechce vidět. Nechce se s ním stýkat a setkávat. Nicméně v té psychiatrické léčebně...ono když totiž se navrší doba, v této době víte, že je křeč hmoty, ta hmota opravdu dělá obrovsky dramatické věci, abyste jenom tím dějem prošli, máte to nastavené a vy jste to chtěli. Musíte odolat všemu. Takže v té psychiatrické léčebně se stalo, že ta mladá žena, 25letá má dennodenně v noci sen, kdy přichází ten její otec a jde jí zneužívat. A ona se mě ptala ta maminka: „Jde to zastavit?“ Já říkám: „Ano, jde, ale musí to dokázat ten jedinec sám. Když v noci budu mít sen, že ten otec mě jde zneužít, musí mi to být jedno. Jakmile to

dokáže, už se to nikdy nebude opakovat.“ Ještě si samozřejmě zaplatí platbu za odpory svého těla. Možná nějaké deprese tam budou, ale ten člověk má šanci vyjít pomalu v určité fázi časoprostorové křivky ze svých problémů psychických, kdy něco odmítá.

A pamatujte si, to co dneska odsoudíte...dneska je jiná doba, dřív v období bílé magie, která byla nejsilnější na planetě, což je asi těch 20-30-50let zpátky, tak když jste něco odsuzovali, neustále se vám to dělo. Dnes jste ale blíž svému vlastnímu Vědomí. To znamená, že když dneska někoho odsoudíte, udělá to vaše tělo samo. Abyste si uvědomili, že nemáte nikoho odsuzovat. A neuděláte s tím dějem vůbec nic. To tělo si to udělá. Tak.

V naší rodině už po generace panuje jakási nenávist mezi matkami a dcerami. I když jsem si myslela, že z toho mála, co jsem měla k dispozici, v uvozovkách žádné programy jsem od rodičů matky nedostala. Vychovávám svou dceru s těmi nejlepšími úmysly a byla jsem přesvědčená, že jsem udělala jako matka vše, co bylo v mých silách. Měla lásku, obdiv, pochvalu, zdravé jídlo, krásné oblečení, radost, sport, cestování, ale i výprask, křik a hádky. Bylo to ze strachu o ní a z lásky. Myslela jsem si vždy, že budeme dobrý tým - kamarádky, že bude se mnou ráda. Není tomu tak. Nerozumím jí.

Víte, tady se opakuje karma. Uvědomte si, že jak stárneme, napřed jsme dcerami, pak jsme matkami. Jestliže já odsoudím matku za to, jak se ke mě chovala, musím prožít stav matky, která je odmítána dítětem. Vy jste všechno. Vy jste Vědomí těch svých dětí, vy jste Vědomí svých rodičů, vy jste celým Duchem. Takže to, co nechcete přijmout... Dneska ta matka jako matka si myslí, že dělala všechno s dobrým úmyslem. Ale kdo ví? Možná, že si to myslela i její matka. A to dítě to nevnímá. To znamená, že když je na mě rodič přísný, budu v klidu. Budu ho milovat za to, že jsem se k němu směla narodit. Víím, že to je můj osud. Ale poučím se.

Nedávno jsem vysvětlovala stav jednomu člověku na statku, který mi říkal: „Jak ty můžeš říct, že můžeš přijmout Hitlera?“ Říkám: „Dívej se, v čem je systém. Na základních přednáškách jsem vysvětlovala, že stav tady je posunovatelný ve Vědomí pouze v pozici pozorování neboli poznatelnosti hmotného světa, kterým nejste. A jestliže já tady vidím někoho dokonalého, třeba jako Ježíš, ano, od toho člověka já se učím, jak mám vypadat. Ale stejný pro mne hodnotově je i třeba ten Hitler, který tady udělal věci, které udělal, protože i od něj se učím. Správný postoj je, že tyto věci já nikdy dělat nebudu. Jakmile ale já na něj zaútočím ve svém vlastním Vědomí, že on je špatný s tím, co udělal, tak se ho nikdy nezbavím. V každé další inkarnaci a i v tom životě mě bude provázet někdo takový podobný, který tam bude existovat.“ Takže abyste se vymanili ze své vlastní honby za svým vlastním ocáskem, to je pořád dokolečka, jako když si pes honí ocásek, že jo a myslí si v iluzi, že to je něco jiného. Jste to vy sami. Nikdy na to nezapomeňte.

Jedna dcera je náladová, hysterická, falešná, cynická a vychytralá. Druhá dcera je úžasná, šikovná, kreativní, organizační genius, vtipná a krásná.

Vidíte? Tady teď jsem o tom mluvila. Tady vidí dobrého, toho uctívá ten člověk a toho jakoby nedobrého zatracuje. Ale zatracuje svoje vlastní Vědomí. Takže učení musí pokračovat.

Tak ráda bych s ní strávila více času, když je dcerou číslo dvě, je to s ní krásný čas, ale bohužel je to jako procházka po tenkém ledě a nevíte, kdy se proboříte, za sekundu se změní na dceru číslo jedna. Pak nic než pryč. Velmi tím trpím. Potýkám se mezi strašně silnou láskou a nenávisť k ní. Tak mi chybí. Je jí 37 let. Má 17letého kluka a žije s ním sama. Bohužel ho vychovává tak, že jeho má každý plné zuby, včetně mě.

Vidíte, pokračuje odpor i u matky a také u dcery a tam zase i u dalších jejích dětí. Je to jako štafeta. A pozor, žádná ta emoce není vaše. Ta nenávisť není vaše, takže vy si vybíráte, jaký ten člověk má být. Bože můj, on je celistvý. Vy ho máte mít rádi takového, jaký je. A teprve v trpělivosti zapracovat na tom, že nebude moje tělo útočit. Když ta žena prožije, že jí bude brát takovou, jaká je, vzpomeňte si na Krista: „Jsem, jaký jsem“, kompletně, pak se mohou dít pomalé kroky ke změně v chování toho druhého těla. Už jste někdy přišli na to, že na vás z druhého lidského těla kouká Satan? Najednou se změní oči, zčernají. A teď vyšle útok. Máte pocit, že na vás fouká uragán, smršť. A teď začne vám bušit srdce, zrychlí se vám tep, tělo začne.... To taky není vaše, to vás rozděluje vaše společné Vědomí hmotné, které ví, že vy si myslíte, že to je vaše a že to odmítáte. Když se chytíte, začnete útočit, zuřit. A je to v prdeli, s prominutím, protože je jasné, že se zase bude opakovat, abyste dostali novou, další šanci. A přitom ten člověk vám pomáhá.

Teprve tehdy, kdy pochopíte, že při tomto útoku vám dává novou šanci jak zachovat klid a tím nezapsat další karmu neboli odpor těla svého jména, pak se může něco změnit. Ale jakmile vaše tělo zase zabouří, nezbavíte se toho. Vše máte ve svých rukách. To tělo není skutečnou realitou toho člověka, jste to vy sami a vy jste si objednali tuto reakci, abyste se sjednotili ve Vědomí obou hmotných těl. Toto je skutečná realita. Takto můžete ovládat potom jako ucelené Božství celou planetu, ale to už to nechcete. To je právě ten háček. Dokud byste to chtěli, jste roztržení. Nemáte právo nad někým vládnout. Ti, co mě znají, vědí, že jediným guru, který existuje, je vaše vlastní Božství a to je celek Ducha. Ne nikdo v hmotném kabátku, takže ani Iva ne. A ti, co to nepochopí a budou to dělat, jsou v pytli a mi radost v tomto případě, v uvozovkách, neudělají, i když vy víte, že mně to je naprosto jedno. Já to říkám jenom tak, abyste věděli, že ten žák mě špatně chápe. Iva je stejným Duchem, stejným Vědomím, já koukám na vás jako sama na sebe. A k tomuto stavu dojdete vy sami.

Další můj problém, ne tak závažný, ale také mě to trápí, jsou muži. Je mi 57 let a žiji už 6 let sama. Nejsem z toho na prášky, ale mrzí mě to. Někdy bych chtěla mít vedle sebe někoho, s kým se mohu o vše podělit. O dobré i

špatné. Když vidím, které ženy mají muže a ti jsou prostě úžasní, tak se ptám, co je na mě divného. Ano, určitě mám chyby, ale to mají všichni ostatní také. Jsem stále atraktivní, velice sportovní, pořádná a praktická žena se spoustou zájmů a rozumu. Umím báječně vařit, mám humor, jsem sečtělá, cestuji. Bohužel, nejsem blondýnka. Co mají muži tak rádi. Ale proboha, přeci nechtějí všichni muži jen blbky. (Smích). Takže to bude pokračovat, pozor. (Smích). Stále si říkám, že musí být někde můj protějšek, který prostě pasuje jako poklice na hrnec. Ale když to tak v tomto životě nemá být, tak to budu akceptovat. Ale jak se dozvím, jestli to tak má být, jak má?

Pamatujte si, všechno je správně tak, jak to má být. Dokud nepřestanete útočit na situaci, kterou jste si zvolila, tak se to bude odehrávat. Víte, nedávno jsme potkala ženu a říkala: „Víte, já jsem šťastná, spokojená, ale jsem sama. Já bych si tak strašně přála muže.“ Já říkám: „Jo? Nepřejte si to. To musí přijít samo, až budete spokojená, pak když někdo kolem projde a dostanete se do určitého stadia po určitém čase třeba i dlouhém a jste spokojená, pak k sobě můžete přitáhnout někoho, koho si skutečně zasloužíte ve své pokoře.“

Víte, nedávno Kačenka Kašíková na Facebooku uveřejnila nádherný příběh. Jak domorodci chytají opice. Možná jste to někdo četl, když jste tady na Facebooku. Ano, rozříznou ořech, vydlabají ho, udělají tam díрку, a za ten ořech nastrčí banán. Opice přijde, chce banán, prostrčí ruku tím úzkým otvorem, chytí banán a už se nemůže pustit. A přitom by bylo jednoduché, kdyby ho pustila a utekla by, než by přišli ti, co by jí chtěli uvrhnout do žaláře. To je přesně jako s lidským egoismem. Opice bohužel nemá tak dlouhou časoprostorovou křivku, aby jí došlo, že má rukou pustit ten banán. Přesně tohle si můžete napasovat na cokoli v tomto vašem životě.

Ona chce muže, láká jí to. A tak ho strašně chce, že ho dostane. Ale pak ztratí svobodu, protože ten muž, který přijde, bude dělat šílené věci, aby ona si jednou vážila toho stavu, kdy byla sama a neměla ho. Teprve tehdy, až vám bude vyhovovat na té situaci, na tom stavu v jakém jste, to co máte, to znamená - tak jo, nemám mužského, nemám ho mít, ale můžu si kamkoliv zajít, nikdo mě neditiguje, nemusím vařit, nemusím cokoli, to je jedno, co si na tom vyšťouráte za optimismus. Až přijde, oželím ráda, že potřebuju vařit, protože on mi za to bude stát. Ale pak zase budu respektovat ten stav, který je. Tohle je cesta do pekla - takové to běsnění. Ještě s těma blondýnkama, to je náročné.

Poslední problém je stručný. I když by někdo řekl, že se mám dobře finančně a čeho jsem dosáhla, tak já to tak nevidím. Celý život mám existenční strach.

Ano, to dělá taky ego. Někdo může mít milion na kontě a ego mu bude říkat: „Do Prčic, co když o něj přijdu, měla bych mít dva, třeba budu šťastnější.“ Až dosáhne dvou, zjistí, že furt ...no lepší by bylo tři nebo deset. Jo? Takže pozor. Tak to není. Právě proto ti, kteří jsou na tom hodně bídně a jsou s tím spokojení a vděční, že ten den se najedli, že poplatili všechno a jsou pyšní na to - „Jé, teď se mi ulevilo, teď jsem zaplatila složenku,

to je jedno, že mi zůstalo pár korun v peněžence, ale jsem spokojená,“ tak ti zjistí, že každý den přijde přesně tolik peněz, kolik potřebují na to jídlo, na poplatky, na všechno, co je čeká ten další den. Vzpomeňte si na Krista. Vždyť on vám to všechno říká.

Strach je jedním z nejsilnějších nástrojů hmotného Vědomí neboli Ega, Satana neboli hmoty. A není váš, není čeho se bát. Vzpomeňte si na základních přednáškách, jak jsem vyprávěla, že jsem neměla žádné úspory v bance, ani korunu a v peněžence jsem měla asi 2 koruny, 2,50 možná, to ještě byly padesátníky. Vycházela jsem z domova, protože mi pět minut předtím zavolala jedna paní doktorka, která mi dala práci, takže já jsem věděla, že druhý den budu mít už asi 700,- takže už vydržím do konce měsíce. To bylo asi týden. A teď jsem si říkala: „No jo, ale já dneska nemám večeři. Tak jo, tak zhubnu. Taky dobrý.“ Já jsem zavřela vrátka, ušla jsem asi 200 metrů a najednou jsem potkala pána, kterého jsem vždycky potkávala. On byl tak trošičku jiný, měl nějaké psychické problémy. Ale byl milý. Takže spousta lidí ho ignorovala. Znáte lidi, občas se to dělá někde. Ale já jsem vždycky pozdravila a řekla jsem: „ Dobrý den“. Každý den jsme se vídávali přesně před domem naší babičky.

A najednou jde proti mně, já spokojená, že už zítra budu jíst. A on nesl v ruce velikou papírovou kouli, jako zmuchlané noviny to vypadalo. Já mu říkám: „Dobrý den.“ On mně taky, přešel za mě a najednou cítím ruku na rameni. Tak jsem se otočila a on mi říká: „Prosím vás, udělejte mi radost. Já bych vám chtěl darovat tohle.“ A teď mi dával tu papírovou kouli. A teď já: „Jé, nezlobte se, vy jste strašně hodný, já to nepotřebuju.“ „Jo, jo, jo, prosím vás, udělejte mi radost.“ Říkám: „Tak dobře, tak jo.“ Teď mi tak hlavou proběhlo, že ten papír vyhodím někde u prvního kontejneru, až to neuvidí, že jo. Tak mu udělám radost. On tak jako si povyskočil a zalezl do takového sklípku s vínem.

Tak já jsem šla s tou koulí a říkám si: „Ale tam něco je.“ Tak jsem to rozbalila. A teď na to třestím oči, protože tam byla taková velká průhledná bakelitová koule, která se rozšroubovala, pak se našroubovala vlastně na tu polokouli, jako miska a uvnitř byla čínská polévka. Já jsem držela tu svojí večeři, kterou jsem vlastně oželela. Takže takto to pracuje. Pak jste vším, když jste pokorní.

A teď poslouvejte. Pokora se týká pouze vlády Satana, kterou nepřijmete. A on má jediný nástroj - negativní neboli nesouhlasné emoce. Nic jiného. Vše je, jak má být. Na to nezapomeňte.

Mám pocit, že se točím v kruhu a nevím, jak z toho ven. Vy jste můj poslední pokus se dozvědět, kam to vlastně mám namířeno. Říkáte, že vše máme naplánované a že program už od početí stojí. Na druhou stranu se říká, že naše myšlenky tvoří situace, které nás potkávají a tím pádem náš život. Hledám a stále ještě doufám, že najdu, proč a jak to je.

Ano, jenže vy nevíte, že vaše myšlenky jsou nahrány ve vaší DNA a to, co vás všechno napadne, je ošéfováno hmotou, to znamená programem těla, který jste si zvolili. Takže jestli uslyšíte tuto moji odpověď, jako že jsem poukázala směrem na tuto nahrávku, a

také jak získat tu nahrávku a dojdou vám věci, kdy zjistíte, v čem jste nepokorná, pak se začnou dít změny. Záleží to na tom jedinci, jak má v osudu naplánováno, že to pochopí nebo ne. Tak.

Lze věci ovlivnit nebo jenom přijímat? Děkuji.

Ovlivníte je tím, že je přijmete. To je jednoduché. Ježíš, takovouto krátkou odpověď už jsem dlouho neměla. (Smích).

Je možné ve stáří mít opakované průjmy a žít životní optimismus? Medicínsky je vše dobré, jen to odevzdávání do veřejné kanalizace mě štve. (Smích).

Vy jste super. Pamatujte si, ty průjmy jsou platbou z minulosti. Vy kolikrát hodně píšete to, že dnes se vám něco děje a co děláte špatně. Tak to není. Vy máte ucelený osud, to znamená, že každá platba má čas. Něco máte za pár hodin, něco máte za několik měsíců, někdo i za desítky let. A přesně se to hodí i v době, kdy kolem vás něco prožívá ta rodina. To souvisí. Vezměte si, že najednou onemocníte z platby před dvaceti lety a zrovna je zapotřebí vyzkoušet vaši dceru z lítosti nad vámi třeba, jo? Takže vše je hotové, jenom vy to vidíte samozřejmě jinak. Ale je zapotřebí zachovat klid. To stačí. Takže přijímejte ty průjmy. Já vám to řeknu trošku jinak, jo?

Teď v pondělí jsem byla na ajurvédské masáži u mé kamarádky. Chodím tam jednou za dva měsíce. Ona má ode mě výklad 12 let zpátky. Je to úžasný člověk, obyčejný, pracovitý tak jako já. A vyprávěla mi teď u té masáže příběh, že má kamarádku, která se ještě pohybuje v bílé magii. Znáte to - bílí mágové, když mají nějaký problém. U té ženy bylo, že měla nějaký ošklivý ekzém na prstě, prostředníček pravé ruky a půl roku proti tomu bojovala, nechtěla to. Vy to pak nechcete. Ale uvědomte si, že to máte chtít, to je platba, jinak odporem se uzavře kanál a to zůstává. A ona k ní přišla a říká: „Hele já se už 6 měsíců tady mažu různými mastmi a taky už jsem vše projektovala - soustředit vědomí a teď jak to nejde...“ Pozor, to je odpor jako prase. A ta Jana se usmála a říká jí: „Dáváš tomu prstu moc pozornosti.“ Za týden přišla a bylo po problému.

Ano, i ta pozornost, že někde vidíte v těle něco a nechcete to, vám způsobuje, že to trvá. Takže tohle se dneska děje. Takže choďte si na záchod od rána do večera, děkujte za to, že se čistíte, všechno bude v pořádku.

Dobrý den, Ivanko, můžete mi, prosím, něco říci k diagnóze porucha osobnosti? Děkuji, Mirka. Ještě upřesním, problém s kontaktem a komunikací s jinými lidmi.

Víte, tady hodně záleží na tom, že ten člověk považuje hodně silně, má kolem sebe bariéru, sám sebe za sebe a ty druhé lidi za někoho cizího a také v minulosti tam bylo nějaké, podle jeho uvážení, ublížení. Většinou to bývá už navozeno v rodině, ale pozor, vy jste si ty rodiče vybrali, to znamená, že v minulém životě jste tyto děje s tělem prováděli. Takže krok za krokem si uvědomujte, pozorujte druhé lidi, co je na nich hezkého, co je na nich příjemného, ne to, co vás odrazuje. Vám to podbízí ego, že si o

vás něco myslí. To není pravda. To je projekce vaší silné stěny, která vám to nalhává. Takže stačí krok za krokem opravdu přijímat ten svět takový, jaký je. Nenechte se vyděsit, hmota vás někdy prozkouší. Třeba na ulici uvidíte nějaký dramatický děj, jak se někdo popere nebo na vás někdo něco vyštěkne. Nebojte se toho, to nic není. To je jeho názor, stačí respekt. Aby vám to nevadilo, že se to děje. Vy potřebujete domlouvat svému tělu, když na vás hodí nějaký odpor. Tak to není. Je to můj osud, měl jsem to vidět, měl jsem to zažít. Neodsoudit. To stačí. Pomalu krok za krokem se dočkáte změny. A bude to úžasné, úlevné pro vás.

Co mi sděluje duše prostřednictvím zdravotních problémů? Zhoršený sluch, Tinnitus.

Ano, většinou tam je nějaká komunikační zábrana. Tinnitus patří do oblasti páté čakry. Takže tam někde musel být celoživotní odpor a v té rodině také, protože si objednáváte tělo a saháte si do DNA svých rodičů, kteří vám vyhovují právě takoví, jací jsou. Pozor, bílá magie bude říkat: „Já za to nemůžu, já si ty lítosti nebo kritiku objednal. Podívej se, máma a táta to dělají.“ Vám vyhovovali, váš je problém, který jste se přišli naučit změnit. Jinak to není. Vaší vůlí Boha bylo, že vám vyhovovalo tohle období od narození vašeho těla vašeho jména až do této chvíle a až do jeho odložení. A v této době se máte něco naučit. A věřte mi, že to se naučíte. Ne víc a ne méně. Čím víc tlačíte na pilu, že chcete něco umět, tím je to pro vás dramatičtější, protože vás ten osud bude stavět, protože míru toho, co se máte naučit, nesmíte přesáhnout. Nikdo nic neurychlí. To je velký omyl bílé magie.

Dvojité vidění, zhoršená ostrost zraku.

To také patří do komunikace. Pamatujte si, do komunikace se světem vašeho těla, tedy komunikace vašeho těla s druhým tělem, to znamená s Duchem a Duší druhého stavu těla patří všechny věci, které máme k tomu nastavené. Takže oči, uši, zrak, sluch, chuť, hmat a čich. Takže tady je vidět, že tyto věci jsou v jedné rovině. Já se podívám, které je to další.

Karcinom prostaty.

No, tam jste buď prožil nenávist, zášť k nějaké situaci. To nemuselo být konkrétně k někomu. Pozor, tím někdo může být druhá osoba nebo vaše vlastní, kdy vám vadí něco, co jste třeba udělal, nebo situace ve vašem osudu. Vztahovka se záští je kombinace opravdu náročná. I když, pánové, teď vás nechci vyděsit, ale pokud se dožijete 100 a více let, tak u mužů je 100% přítomnost karcinomu na prostatě, to je taky stářím hmotné složky. Jo, toho už si všímají. Ale my se zatím 100let nedožíváme. To jenom čas od času, ale nebojte se, tato nemoc jde strašně pomalu a samozřejmě když se léčíte, tak máte šanci to nějakým způsobem zastavit. Ale v takto vysokém věku je ta dostupnost, a dožitelnost je ještě +15 let. Takže vy se dožijete vysokého věku. Nesmí vám vadit, že to máte, jinak přidáváte ten odpor, který to tvoří. Mám to, mám to. Uvidí se, co bude, že jo? Léčím se, poslechnu lékaře, v čím větším klidu a pokoře budete, tím víc lepších informací, i to vaše celé Božské Vědomí a tělo vám poskytne východ z této

situace. Vy jste vše, to si neuvědomujete. V odporu ne. V odporu nejste všechno. V odporu jste tím tělem, které bouří a nechce něco. Ale obráceně jste vše, takže vám přesně přijde to, co má.

Krásný den, Ivanko, ráda bych vás nejprve pozdravila a zde je můj dotaz. Od dětství po operaci kýly jsem začala šilhat a byla operovaná na obě oči v první třídě. Na některých fotografiích někdy jsem šilhala dále, někde to bylo úplně v pořádku. Poslouchám vás od roku 2012, takže vím, že odporů bylo v mém životě hodně. Rozvedla jsem se, tenkrát jsem hodně brečela a ptala se: „Proč právě já?“ Přišlo druhé manželství a znovu zkoušky a znovu odpory. Manžel si našel jinou ženu a oznámil mi, že odchází a já prosila a snášela mu modré z nebe, aby zůstal. Zůstal 11 let. Jsme rozvedeni, tentokrát to proběhlo v klidu a v pohodě. Pomáhala jsem mu a ještě pomáhám s jeho firmou. Víím, že prostě máme každý svojí cestu a ničeho nelituji. O prázdninách jsem šla na operaci šilhání, kterou jsem dlouho zvažovala z pracovního hlediska. Mně osobně nevádí, ale moji cvičenci jsou zaskočeni, když jim dávám instrukce a oni nevědí komu. Tak jsem se to rozhodla řešit. Operace nebyla z fyziologického hlediska úspěšná, přesto ten měsíc odpočinku byl pro mne velmi poučný. Je možné, že teď probíhá platba za mé nepřijetí v roce 2007, kdy bylo to velké nepřijetí situace? Mohla by ses, prosím, podívat? Moc děkuji, přeji vše dobré.

Já teď samozřejmě nemám čas se na vás podívat, ale jestli chcete, tak mi napište a já si sáhnu pouze, jestli platba probíhá. Ano, je to možné, ale taky nemusí být. Tady je to vlastně to, co by člověk nechtěl samozřejmě vidět. To, co nepřijímá, to je vlastně v té komunikační fázi. Víte, my jsme zkoušeni vzájemně. Vy jste i druhá lidská těla. Já jsem nedávno vyprávěla jedné ženě, která je učitelkou u malých dětí. U vás, jestli učíte jógu, tak je to něco podobného, že jedno tělo zkouší druhé. Celá skupina vlastně zkouší všechny. Jak bychom zjistili, kdyby každé tělo bylo dokonalé podle parametrů dokonalosti tohoto světa, jak se chováme? To je zkouška, to tělo je zkouška pro těla druhá. Podle toho, co ta druhá těla nepřijímají, nebo naopak vidí jako špatné nebo dobré. Stav duality, stav hmoty rozděluje dobro a zlo. Zkuste se zeptat: K čemu je to dobré? A přijmout to. Jsem, jaký jsem. Neboť víte, že jste si oblékli právě to tělo, které vám má vyhovovat právě takové, jaké je. Je hezké, že jste na tu operaci šla z důvodů těch druhých lidí. To je opravdu perfektní. Ale netrvejte na tom. Pak se může stát, že se vše skutečně vyřeší, doopraví se a třeba i nějakou opravnou věcí.

Když někdy hodně, hodně dřeme a hrneme to před sebou, abychom dosáhli ten výsledek, který si představujeme... pozor, představuje si ego. Žádné vizualizace. Bůh je prožitek. To znamená, i slovo je představa, i to kam hrnete to vevnitř. Ne, vy máte přesně dokonale nastaveno tak, jak žijete. A když tohle uděláte, pak přijde někdo, kdo řekne: „Hele, Máno, já mám nějakého dobrého doktora, který by se na tebe mohl podívat.“ A najednou to proběhne. Ano, vy se máte zajímat, ale pozor, bez odporu těla. Není to špatné, je to tak, jak to je. Pozor, tady může třeba být odmítnutí situace, že se operace nepovedla. Pozor, to je omyl. Ono se to povedlo tak, jak to mělo být. Tohle

potřebujete pochopit. Tehdy se vše může zarovnat. A když tak mi napište, já si sáhnu, jestli tam je nějaký časový záznam. To je jediné, co můžeme v tuto chvíli udělat, aby vám došlo, že máte přijímat věci takové, jaké jsou. Vy jste jako člověk udělala pro to maximum, ano výborně. Pozor, v éře bílé magie bílí mágové zuby nehty odmítali jakoukoli operaci, třeba i když šlo o rakovinu. Já se z toho dostanu sám. Do určité doby to šlo. Jenže oni neuměli neopakovat negativní reakce. Takže po nějaké době to přišlo znovu a bylo to mnohem dramatičtější.

Dobrý den, Ivanko. Moc vás zdravím a děkuju za vaše učení. Mám trochu zmatek, jak je to s těmi platbami. Platíme jen když odporuje nitro? Nitro, pamatujte si.... Víte, já to tedy přečtu najednou, abychom věděli. Platíme, jen když odporuje nitro? Nebo stačí odpor těla? I když mu domlouvám, jsem vnitřně v klidu, ale tělo si jede svůj program. Přijde pak taky platba? Na jednom audiu jste říkala, že platba přijde, když něco pochopíme. Ale mám své rodiče a okolí hodně platící, kteří dělají stále stejné odpory a platí a platí. Moc vám děkuji za odpověď a za to, že jste a že vaše učení nám sjednocuje Duši a odlehčuje naše bytí v hmotném světě. Děkuji, Petra.

Tak, Petruško. Vysvětlím vám to. Vy jste Vědomí žijící v těle, které má program, ale ten program vám vyhovoval, protože v minulosti jste to nezvládla - nepřevzít ten program toho odporu. A teď jsou dvě varianty. Je člověk, který má pochopit, co vám říkám. A ten je už trochu jiný. Ten už na to má - rozumět tomu, co Iva říká. Člověk, který by mi nerozuměl, odsoudil by to nebo by vůbec nevěděl, která bije. Jsou a je takových lidí velmi mnoho, a pozor, je to správně, oni nemají dostatečný počet zkušeností. Takže tito lidé taky museli, vezměte si, co svět světem stojí historie člověka je o nemoci a o bolestech, které měl. Protože v této fázi toho nevědomého člověka ten člověk neví, kde vlastně vzniká ta nemoc. Přisuzuje to náhodě, špatnému osudu, různým věcem. Někdy ukazuje na druhé lidi: „On za to může, on je tak blbý, tohle mi dělal. Já určitě jsem nemocný kvůli němu.“ Samé odpory.

Takže tito lidé budou dělat ty odpory pořád. A bude se jim, samozřejmě, pořád něco dít a budou platit. Pak nastává takzvaná doba 4D, kde lidé, kteří v této časoprostorové křivce planety, to je doba, kdy jsem přišla, začala jsme vám vysvětlovat, to znamená pro vás konkrétně od roku 2011 od podzimu do nynějšího času, tak vám začínají pomalu věci docházet. Také jste si mohli ověřovat ty věci, že pracují. Tito lidé už to mají jinak, protože ti nepokračují pořád v těch odporech, ti už se dostali do fáze, kdy se musí, když už tedy odpory nedělají, nebo dělají třeba malé, nebojte se, není to fanaticky, Bůh neboli vy je obrovsky úžasná a milující bytost. Je to čiré bytí vaše, naše společné. A pozor, i těch, kteří nerozumí. To nikdy nezapomeňte. Vy nejste lepší než oni.

To je jako kdybyste si mysleli, že jako deváták jste lepší než prvňák, druhák, třeták až osmák. Omyl, všichni jednou přijdou do deváté třídy. Tohle má ještě bílá magie, že si představuje, že je lepší než druzí, když dostali dar od hmotného těla. Dary vedou do pekla, to si pamatujte, neboli zpátky k hmotě a tím vás ta hmota svazuje a zavazuje si vás. Ona za to něco chce. Takhle vždycky natáhne ruku. Než vám to dojde, že jste

vláčení a vzdáte se toho, trvá to velmi dlouho. Ještě vám pak předkládá: „Ale ty jsi dostala dar, ty to musíš používat.“ Hovno, hovno, zlatá rybko. Uvědomte si, že jsou tu třídy a jestliže někdo postoupí do deváté třídy a odevzdá dar, tak ho dostane někdo, kdo přichází ze sedmé třídy do osmé. Dary jsou přenosné pouze v síle odporu hmotné třídy. Nic jiného to není.

Takže tehdy, když se dostanete v té čtvrté dimenzi, což je nyní v této době, a jste vlastně v deváté třídě, to znamená, že rozumíte, co Iva říká, tak tehdy už vidíte zákonitosti. Pozor, musíte se zbavit i lítostí nad těmi rodiči, kteří to neustále mají, protože oni tomu nejsou schopni rozumět. Tohle musíte prokázat. Kdybyste je totiž do toho nutili, tak byste si roztrhali sami třetí čakru. Jako násilím doučit někoho něco, co on nemůže, nemá pochopení, to nejde. Takže jste prozkoušeni z mnoha věcí, což je váš dobrý testík. A vy můžete jen běžně lidsky zmírňovat a domlouvat: „Ale tati, proč se zlobíš, že támhle politika je blbá, vždyť to nezměníš tady v obýváku.“ Jo? Buď to tomu člověku dojde, nebo nedojde, ale nic s tím neuděláte. Tehdy ale u vás, oni to mají pořád, u vás začíná proces jiný.

Pak se někdy objeví, když prokážete praxi, že už nezareagujete, že už to umíte a přijde platba. Třeba za něco před 20 lety, před 5 lety, pak zase třeba přijde něco za 3 měsíce. Jo? To se nedá určit. Osud je hotový a ty platby souvisí s vývojem osudu. To znamená, že se nedá určit, za jak dlouho budete za který ten odpor platit. Ale pozor, tělo na vás hodí odpor, buď si ho převezmete anebo si ho nepřevezmete. To je vždycky zkouška. A samozřejmě ještě nesmíte mít odpor k té platbě, když už probíhá, jinak se zase v budoucnosti zapíše něco. Ale to vám dojde, nebojte se. To vám všechno dojde. Takže jsou tu pozice. Každá třída má jiný proces.

Tak jako jsem vysvětlovala, že třeba bílí mágové, kteří posílají ještě energii na někoho druhého tak, že jsou v iluzi, že jsou lepší. Ten mág tam má pýchu: „Jsem lepší, umím nějaké věci. Umím vyléčit druhé lidské tělo.“ A odpor u toho, kdo tam přichází s tou nemocí, je, že se chce zbavit platby. Ale to nejde. Vy si ji musíte prožít. Ten člověk neuměl nepřevzít odpor, udělal ho, tak ho znova udělá a znova se mu to někde vrátí, nebo se to na vedlejší orgánu někde vytvoří. Ale hlavně - kdo to činí? Hmotná složka, která vám vždycky předkládala, že chcete dělat zázraky.

To znamená, že když já budu léčitелеm a tady takto budu působit na někoho z vás, tak stejný Satan uleví druhému tělu. Jeden dělá: „Aaach, jsem dobrej.“ A druhý dělá: „Uaau, ten je dobrej. Hurá, nemám bolest.“ To je omyl. Oba dva se budou učit dál. Každý léčitel jednou přijde na to, že je uondaný, unavený, ale svět nezachránil. Protože svět, do prdele, má furt nemocí víc a víc a já to nestíhám. A přitom nemoc vzniká tehdy, kdy každý jedinec sám za sebe převezme odpor svého těla a tím vymístí jeho tělo, jeho jako Vědomí, z hmotného těla. A tam, kde chybí Bůh, kdy je vytěsněný hmotou, tam vzniká nemoc, zdravotní problém. Takže doufám, že v tom máte jasno.

Milá Ivanko, prosím o radu. S přítelem žiji 11 let, máme pětiletého syna. Mám ho ráda, o rodinu se stará dobře. Přítel je mi rok nevěrný se ženou o 14 let mladší. Tato žena je vdaná a má dvě malé děti. Co mám dělat? Děkuji, XY.

Já vám teď odpovím tak, že budete v šoku. Já jsem to sama zažila. Je to příběh, který je kdesi natočen, ale já ho nebudu dnes opakovat z důvodů samozřejmě zřejmých, protože mluvím o své rodině, kterou snad všichni znají. Takže to nejde. Kdo se ho má dopídit, se ho dopídí.

Vy jste Vědomím svým, svého muže, svých dětí i té ženy. Pozor, to je ten nejmenší kruh, o kterém teď mluvíme. Všichni zúčastnění jsou jedno jediné Vědomí. A pozor, když jste to jedno jediné Vědomí, tak jste to chtěla, tuto zkoušku, protože někde v minulém životě jste toto nezvládla. A teď jde o to, jestli budete běsnit. Jestli se na ni budete dívat jako na špatnou. Jestli ji budete nesnášet, zlobit se, nechtít to, bude vám to vadit. Tam si zapisují na těle různé věci.

Ne, já když budu dělat prohlášení na první čakře, třeba, dejme tomu, tak budu říkat: Já, Bůh, jsem si zvolil toto tělo a toto jméno, ale jsem i Vědomím celé této planety, já jsem Vědomím všech druhých lidských těl. A tedy mojí vůlí Boha je, aby mi to tělo udělalo čin, který mi přišlo udělat. Abych dostal novou šanci k tomu - nepovažovat toho člověka za špatného, neboť on to dělá sám sobě a neví to.

Teprve tehdy se toho zbavíte. To znamená, že budu tu ženu mít i ráda za to, že to dělá, protože mě přišla prozkoušet. Budu jí rozumět, vždyť i vám se líbí váš muž, proč by se neměl líbit i někomu jinému. Já vím, že to teď asi bolí, ale je to pravda, že jo? Když to je hezký mužský, tak proč by se neměl líbit i někomu jinému. Za další, nedovolím si žádné další jiné emoce ani lítosti. Je to tak, jak to je. Já teď udělám zuby nehty pro to všechno, co udělám.

Já si pamatuji, kdysi můj muž, to jsem byla těhotná ve 3 měsíci s druhým dítětem, přišel a řekl mi: „Já jsem se zamiloval.“ Já jsem zamrkala a říkám mu: „No dobře, no. Tak já ti nebudu bránit. Sice čekáme druhé dítě, to si nechám, ale jestli ses zamiloval, tak já ti to umožním. Běž.“ Teď on na mě třeštil oči. „No ale to já nechci.“ Říkám: „Počkej, počkej. Proč teda mi to říkáš?“ A on mi říká: (Ano, je to moje vlastní Vědomí.) „Já jsem nějakým zvláštním způsobem věděl, že ty to pochopíš.“ Ano, to byla míra toho, co jsem sem přišla předvést. A věřte mi, ten příběh byl dlouhý ještě 6 měsíců. A dopadl tím nejúžasnějším způsobem, jakým mohl. Ještě před tím, než se cokoli stalo, bližního a intimního, tak se to rozpadlo. Protože já do poslední chvíle zuby nehty jsem přijímala. Já jsem ji nebrala jako špatnou, přestože jsem věděla, že 8 hodin jsou v jedné kanceláři spolu. Ještě s jedním důchodcem. Pokud toto pochopíte, je to test na vás a vy sami jste si ho objednali, to nedělá nikdo druhý, ani ona ani on, pak se teprve může něco změnit.

Chraňte se, aby vám to vadilo, aby vás to bolelo na srdci. Je to tak, jak to je. Když zůstanete v klidu, nebudete demolovat děti, budete vzorná žena, ne ta, co pláče a vyčítá a snáší modré z nebe. Konejte svoji práci tak, jak jste ji konala před tím, než se to stalo. Buďte báječná, nevyčítejte. Víte, když se potom vžijete do těla té druhé ženy, ona má třeba možná spoustu problémů. Ale pozor, je to vždycky komplikace. Mnohem horší, to si nedovedete představit. Kde jsou ještě děti z každého toho manželství. Pak si ten člověk prožije, jak dobře mu bylo v těch jednoduchých problémech, které se teď znásobily. Ale pokud to nechtějí prožít, tak to neprožijí. To je stejné jako s tím banánem

u té opice. Nic jiného. Takže klídek, pohoda, potřebujete to přijmout, jinak se toho nezbavíte.

Milá Ivanko, minulý rok jsem skoro půl roku měla jednu angínu za druhou. Spoustu věcí jsem si v sobě pořešila, nemoci přijala a s klidem odbyla. Nyní mám však jiný problém. Již pár měsíců jsem hodně zahleněná, často mi zaléhají uši tak, že třeba půl dne neslyším. Snažím se to přijímat, ale hodně mě to omezuje v práci, jelikož pracuji s lidmi. U lékaře jsem byla, ale prý jsem v pořádku. Napadá tě, co dělám špatně? Je to platba?

Je to platba. A souvisí i vlastně s tím, buďte ráda, že se to přesunulo i na jinou rovinu. A víte, vaše těla se začnou pomalu měnit. Já vám budu vyprávět můj vlastní příběh, který fakt pracuje úplně úžasně. Já už nemám ani rýmu asi 5-7let. Nevím, už to nestíhám. Dřív jsem měla alespoň rýmu, nebo občas jsem zakašlala. Dneska už nemám ani to a najednou jednou v noci jsem nějak nemohla spát, šla jsem na záchod, pak jsem si lehla a říkala jsem si: „No jo, ale my když dýcháme ten prach z vnějšího světa, tak jak máte sliznici s chloupky, která je v dýchacích cestách, tam se zachycuje ten prach, ten se přece musí někde odloučit.“ Jako mechanicky jsem to řešila, jo? Samozřejmě, že jsem nebědovala, že nemám rýmu nebo něco. Ale jednou za čas si takhle pěkně zachrchlat - to je super. Doma vždycky říkali, že mám sexy hlas. Vždycky jsem brumlala jako medvěd. A najednou jsem si uvědomila, mně to začalo asi před pěti lety, že kdykoli si sednu k teplému jídlu, tak mi najednou začne téct kapička u nosu. Máte to taky, že jo? To je ono. Neberte to jako blbé. Je to super. Stačím se vyčistit. A pak taky ještě mám, že když ráno vstanu, tak si umyju obličej studenou vodou a jak si ho umyji tou studenou vodou, tak se taky musím jít vysmrkat, jak to tělo to vylučuje. Tento každodenní rituál krátký, to trvá jen 2x zasmrkání, jakoby se to tělo vyčistí. Takže to tělo pomalinku, jak vychází z toho hmotného vězení, tak začne mít úplně jiné procesy, na které si teprve budete zvykat. Takže bacha, super, odhlehnuji se, nebědovat, přijímat, ono to odezní. Jakmile to nebudete chtít, bude to pokračovat. Tělo je velice moudré, Satan je opravdu moudrý a co odmítáte, vám bude dělat dlouho.

Moc děkuji za to, že tě máme. V životě jsi mi hodně pomohla, zklidnila jsem se a nyní se mi občas daří zklidňovat i moje blízké. Je krásné, jak to všechno zapadá a funguje. Zároveň se omlouvám za písmo, psala jsem to ve vlaku. Vše dobré, A.B. z hor.

Píšete úžasně, ani jednou jsem se nezakoktala. Tak další.

Milá Ivanko, využívám možnosti zodpovězení otázek při benefici a chtěla bych tě poprosit o radu. Od šesti let trpím záněty močových cest. Respektive je to první věk, od kterého si to pamatuji. Do 17 let se opakoval několikrát, ale intenzivně jsem začala mít problémy až od tohoto věku. Potíže se projevují neustálým nutkáním chodit na záchod, bolestí močového měchýře, občasnými záněty, které někdy končí pobytem v nemocnici. Od 17 let pravidelně docházím na urologii, užívám léky, občas

vyzkouším i jiné alternativy jako lichořeřišnici, čaje, zlatobýl. Snažím se žít podle tvého vzoru, ale prostě když v noci musím vstát a jít na záchod, tak mě to sere. (Smích). Dále jen pro informaci užívám antidepressiva a léky na štítnou žlázu.

Já to tady přeruším trošku. Jinak nám to uteče. Ještě to bude pokračovat. Pozor - to, že tě to sere, je vztahovka. Tím se toho nezabýváš. Samozřejmě dvojka je odpovědná za vylučování, to víte. To je odpouštění. To znamená, že vám vadí a třeba i situace. Tady tobě v dětství muselo něco vadit. Buď konání lidských těl nebo tvého lidského těla nebo situace, která se odehrávala a samozřejmě se nesmíte dát. Je jedno, jestli vstáváš a jdeš na záchod. Zkrátka ta platba musí proběhnout. Jakmile je odpor a štve tě to, tak to bude pokračovat, protože pořád člověk jede v dalším zužování čakry, která je zodpovědná za přítomnost Boha nebo nepřítomnost Boha. Tohle si potřebujete uvědomit. Pak to teprve začne pracovat. Kdyžtak mi napiš, já se podívám na časový údaj.

Protože vy třeba máte během těch let hodně plateb, ale každá platba je z jiného časového období, kdy tě to zase sralo, že jsi šla na záchod nebo něco jiného tam může být i děj jakoby v životě. Ne, proč byste měli něco odmítat? Tohle je strašně důležité. A situace, že jdu v noci na záchod, to je zbytečné sebemrskání. Tohle je zapotřebí si uvědomit. Tak.

Tím se dostávám k mé dceři, které je 21 let. Trpí obsedantně kompulzivní poruchou od 15 let, kdy zemřel její otec. Byla hospitalizovaná v psychiatrické léčebně, tam se podchytil počátek, ale problémy má neustále. Bere nejsilnější antidepressiva, přesto má deprese. Její stav se podstatně zhoršil v září loňského roku po operaci pravého ramene. Zatím se nedaří najít psychiatra, který by jí pomohl. Chtěla jsem tě požádat, až budeš mít čas, mohla bys zjistit zápis můj a mé dcery? Její svolení mám. Pokud ne její, tak alespoň můj, abych věděla, jak konkrétně pracovat.

Dobře, já si tohle dám stranou. Kdybych se náhodou neozvala, někde ztratila ten kontakt, tak se mi, prosím vás, ozvěte na email a do předmětu napíšete, že jsem v Pardubicích slíbila podívat se na časový zápis, jo? Tady samozřejmě, když dítě ztratí otce, může to mít dopady. Některým podsouvá dokonce vlastní ego, že je špatný, proto si nezasloužil mít rodiče. Tam jsou různé záležitosti na různých čakrách. Každá pozice má to své. Ale ten základ je na jedničce. Takže kdyžtak napište.

Ivanko, prosím, mohla bys říci něco o epilepsii? Děkuji moc. S láskou, Jitka.

Epilepsie je, pozor, je to nemoc, když se objeví v rodině, je pro všechny. Je to i pro rodiče, pro prarodiče, pro děti, podle toho, u koho to samozřejmě je. Pak se čas posune, takže se to posouvá v pozicích generací. Ale je pravda, že se může objevit v předcházejících generacích a může se objevit úplně náhodně. Jakoby že nikdo v rodině to nemá a může se objevit úplně náhodou, protože víte, že tady je to dědičné pouze v iluzi hmotných těl. Když se narodí čisté dítě do rodiny, která bude mít hodně zápisů a

nemocí, tak to dítě je nebude mít, protože ono se k tomu staví jinak. Já jsem jedním takovým dítětem.

Tady jde o to, že epilepsie je vyhlížení do budoucnosti. Je to záležitost mozku, nervového ústrojí. Tady většinou ti lidé se dívají do budoucnosti, něčeho se bojí, něčeho se obávají a odmítají to už v předstihu, což je nutí jejich vlastní tělo. Takže zklidňovat, zklidňovat. Taky epilepsie ve velmi silných poryvech a teď ubývajících, pozor, je nastavená i ve výběru DNA, kdy ten člověk sám třeba...vy se většinou vracíte zpátky do DNA, které vám vyhovuje. To znamená, že jste třeba byli pradědečkem nebo prababičkou v tomto rodě. Takže vidíte, že poukazovat na své předky, posílat je do prdele, to jako nemá vůbec cenu. Kopete do zadku sami sebe, bacha. Takže když odsoudíte někoho za něco, co udělal, tak odsuzujete sami sebe. Ale samozřejmě, třeba ten člověk tenkrát, když jste jím byli, tak ta hmotná složka měla epilepsii a jelikož vám strašně překážela, tak si to třeba v nějaké jiné míře zopakujete. Ale je to skutečně ta obava, poryv, vyhlížení dopředu, kdy něco bude.

Mám nádherný případ. Kdysi mě navštívil jeden chlapec z Děčína. Že mě dlouho poslouchá, že jezdí na labsko-oderské plavbě a že je jednou za 3 měsíce doma. Jestli by mohl přijít za 2 měsíce. Já jsem říkala, že bohužel za 2 měsíce mám všechno plné, aby přišel za další 3 měsíce, až bude doma. Takže pak přišel. Strašně krásně jsme si popovídali, občas nás navštěvuje jako brigádník, přijde nám pomoci na statek. A ten mi vyprávěl případ, že když on se narodil, byl asi šestiletý, tak se mu narodila malá sestřička, která od malička měla epilepsii. To miminko mělo od narození obrovské problémy s epilepsií. On říkal, že to celá rodina přijímala šíleně, protože žádné dovolené, žádné návštěvy, žádné výlety. To nešlo. Oni se museli věnovat tomu miminku, které rostlo, samozřejmě. A to dítě se vezlo, protože nemohlo nic. Takže říkal, že on měl odpory k tomu, že ta sestra to má, rodiče byli nešťastní, teď se schovává člověk s tím. Ne každý to unese. Nebo nechce, aby lidé z vnějšího světa zažili tuto hrůzu, kdy to dítě má pěnu u pusy a musí se mu narovnávat ruce, nohy a strkat něco do pusy, aby si nepřekouslo jazyk. A on sám říkal, že díky těmto stresům začal pak brát drogy. Napřed kouřit marjánku a pak občas něco.

A pak najednou jeho maminka začala poslouchat a napsala mi dotaz, jak se má k tomu synovi chovat. A on říkal, že to zabralo. Máma najednou na mne byla přísná. A tak já, abych nebyl vyhozený z domu, jak jste jí poradila, tak jsem začal sekat latinu. Už to nedělám. Jenže my jsme pak začali žít jinak. Poslouchali jsme vás dalších pět let. A najednou nám ta epilepsie přestala vadit. A pak už to nebylo 5x denně, ale jenom jednou. A to už bylo té holčičce asi 23 nebo 22 let. A jednoho dne nás náš doktor, který nás léta léčil...protože ti rodiče už to neřešili, byli už s tím smíření, holka už byla dospělá, když měla epilepsii, automaticky bez lítostí, bez vztahovky k situaci, že se to děje, bez zuřivosti, proč já mám takový osud, jako že ho nechci...tak jsme přišli k tomu doktorovi a řekl: „Hele, já vás pošlu ještě na nějaké speciální vyšetření do Prahy.“ Na tom vyšetření ten doktor říkal: „Mám pro vás úžasnou zprávu, vy naprosto vyhovujete jistému druhu operace, zkusíme to.“ Ta holčička od té doby má pokoj. Žije v Itálii, je spokojená, žije svým životem, zbavila se epilepsie. Ale napřed to chtělo pokoru. Kdo má uši - slyš.

Moje milovaná Ivanko, (jé, to je hezké), poslouchám tě tři roky. 1.9.2014 jsem nesl přepravku naplněnou dřevem, váha 20kg. Moje váha je 95kg a já se vznesl do výšky a nevím, jak vysoko. Padnul jsem na zem. Výron levého kolena. Moje noha byla trénovaná, skákala 190 cm do výšky, svaly mi uvadly a do dnešního dne pajdám. Chtěl jsem se zeptat, jestli si mohu dovolit přijít za vámi. Děkuju, Jaroslav.

Jako teď o přestávce? Uvidíme, jestli tam nějaký zápis je. Jak to máte dlouho? 4 roky. Tam byla nějaká platba samozřejmě. Tak já se podívám. Levé koleno, tam je nějaká hmotná tvrdohlavost. To už dopředu je jasné v tom těle, jestli posloucháte, Jaroslave. Tak jo, tak to zkuste. Tak ještě poslední a pak už zase budu číst ty moje, co jsem si přivezla. Jestli budete ještě nějaké dotazy mít, tak je dejte sem do krabičky v časovém prostoru té polední přestávky.

Milá Ivanko, nemám na tebe žádný dotaz spíše sdělení. Dlouhé měsíce jsem řešil důvod, proč se mi opakují stále dokola zvláštní rozchody s potenciálními partnerkami. Domníval jsem se dlouho, že jako chlap narozený ve znamení berana potřebuji nabrat hlavně trpělivost. A taky odstranit lítosti. Jak se blížil dnešní den a setkání s tebou, ucítil jsem intuitivně, že to stihnu vyřešit.

Ano, vy někdy už zahlédnete i proces těla, že je to hotové. To je to, co potřebujete pochopit.

Když jsem se uprostřed týdne v noci najednou probudil, v uvozovkách „držel jsem to“. Při hledání „viníka“ mi kupodivu nepomohla ani mužská logika, ale analytické myšlení policejního vyšetřovatele. Navíc to bylo tak trochu překvapivé rozuzlení, neboť tím, co mi svazovalo ruce, byla moje snaha pomoci ženám v nějaké jejich tíživé životní situaci, nejčastěji spočívající v právní pomoci zdarma. Jedinou odměnou byl dobrý pocit. Když jsem to hned dopoledne zavolal mé duchovní kamarádce Martině, šíleně se začala řehtat radostí a tvrdila, že už mi to dávno říkala a že jsem chtěl takto pomáhat už jí a po ní ještě dalším dvěma ženám. „Už to vím delší dobu, že jsi bílý mág, ale že na to musíš přijít sám“, řekla mi, „ale jsem ráda, že jsi to konečně pochopil.“ Dodala s neutuchajícím smíchem.

Bingo, Mirku, bingo. Víte, zkuste si představit, otočit si to. Vy si budete chtít žít svůj život, víte, že pro to uděláte všechno a jak si to sami musíte udělat, a teď vám někdo furt cpe pomoc. To je k nasrání. Ano, to je strašně obtížná záležitost. A je úžasné, Mirku, že jsi teď měl čas si to uvědomit. A teď pozor, žádné plácání si po rameni. Já pak ještě budu pokračovat, tady to pokračuje. Protože vy máte celý proces těla nastavený. Jestli si vy budete připadat, že jste dobrý, že jste to dneska jakoby pochopili, tak už jste zase hmotou. Už bys byl zase Mirkem. Přišel čas to pochopit. Tečka. I to pochopení nebo nepochopení tam máte. A věřte mi, že když to nemáte mít anebo naopak máte, tak se to stane bez vašeho přičinění a vůle člověka. Jenom přijde čas. Když toto zažijete, tak

už nikdy nikoho nebudete tlačít do něčeho, ani do pochopení toho, co říkáte. On to musí udělat sám v pozici těla, aby zjistil, jakým zázrakem to jde.

Cítil jsem už večer, jak se mi při myšlenkách právě na tohle uvolnilo vnitřní napětí. A tělem mi projela lehkost.

Ano. Ona přijde i taková blaženost. Takové - to je, jak se naplníte tím Božstvím. Ono se zvětší, ten objem se zase zvětší.

Jako bych právě odhodil v posilovně padesátikilovou činku. Musím se ale přiznat, že to byl těžký oříšek, protože mi ego odůvodňovalo moje snahy a aktivity k potřebným ženám, velmi umně a rafinovaně tím, že konám dobré skutky a chovám se jako džentlmen.

Ano, ego je velmi dobrý učitel a je zapotřebí ho milovat za to, jak vás učí. Opovažte se ho nemít rádi. Ono chce, abyste ho neměli rádi, abyste ho chtěli odvrhnout, protože tento odpor vás naopak přišije k hmotné složce. Máte souhlasit se vším. Nezapomeňte na to.

Já jsem však nyní poznal, jak snadným přístupem k sobě samému získala moje duše větší míru klidu a prostornější svobodu. (Výborně.) A tak si v posledních dnech můj vnitřní hlas vesele notuje slova písně, která tady v Pardubicích zazněla v jedné ze tvých prvních přednášek - „Nic nemusíš, ale všechno můžeš.“ Jak říkáš, Ivanko, všechno je dobré nebo také, že všechno máme naplánované dopředu i čas našeho poznání. A protože mám velkou radost, jednak z našeho společného setkání dnes tady, jednak z mého posledního poznání a procitnutí, napsal jsem po tebe povídku: Moje setkání s černou magií, abychom byli styloví. Výborně. Už se těším. Jdeme na to, jo? Můžu ji přečíst, že jo?

Moje setkání s černou magií. Motto: Nejkrásnějším dnem mého života je dnešek.

Po téměř tříhodinové cestě po českých silnicích přijíždím se svým Šemíkem do vesničky s malebným názvem Panenský Týnec. (Jáj, to je u nás). V sále místní restaurace Na pile dnes pořádá současná hvězda televizního pořadu Vědmy radí, vysílaného soukromou televizní stanicí Relax, workshop pro třicet nejrychlejších zájemců. Přestože mám vždycky snahu přijet všude s časovou rezervou, tentokrát vstupuji do restaurace přesně v devět. Podle očekávání je plno, ale do sálu budou všichni vpuštěni až po delším čekání. Alen Pastelka na sebe nechává dychtivé zájemce o její duchovní pomoc docela dlouho čekat. Hned její úvodní slovo není příliš pozitivní. „Měla jsem včera vysoké horečky, ale nechtěla jsem vás zklamat, tak snad to zvládnu, mějte se mnou trpělivost.“ Dalším bodem je sčítání účastníků. Původně nás mělo být 33, ale jakousi neupřesněnou hrou osudu je nás 35. Vědma uzavírá tento počet účastníků jako platný. Po krátkém představení své osoby a svých aktivit vědma žádá účastníky workshopu, aby sdělili své jméno, věk a odkud přijeli. Sedím v poslední

řadě vedle ženy středních let, o které se dozvídám, že se narodila ve stejný den jako já, 18. dubna. Alenka Pastelka prochází řadami, a když přijde před nás, ohromí mě intenzitou její sálající energie. „Cítím z vás obrovskou energii, jako z veliké atomové elektrárny“, říkám jí do očí, než se představím a přemýšlím, jestli nebude mé turzení brát vzhledem ke své korpulentní postavě příliš osobně. Vědma se před naší řadou zdržuje déle než jinde. Přechází z místa na místo a cítím, jak si načítá moji energii. Potom se vrátí ke stolku v čele sálu a sděluje, že je na programu první bod, kterým je vyrovnaní špatných vztahů účastníků workshopu se svými rodiči. Máme si vzít dva papíry, na jeden napsat máma, na druhý táta. Naším úkolem je obyčejnou tužkou namalovat jednoduchou postavu na každý ten papír a následně se myšlenkově soustředit na všechny špatné zkušenosti a zážitky se svými rodiči a postupně postavu na papíře začmárat, pak zničit a poslat do pekel. Dívám se na sousedku vlevo ode mě, berana Pavlínu, která má během několika minut oba papíry totálně zničené. (Smích). Pozoruji střídavě její ruku s tužkou drtící postavy rodičů na papíře, chvílemi sleduji její urputný obličej vyzařující obrovskou bolest a trápení. A zatím co přemýšlím, co mám na papíry čmárat a proč, protože mám se svými rodiči všechno vyřešené, Pavlína během určené doby likviduje s hlasitým vzlykotem a křečovitým výrazem už pátý papír, pátou postavu svých rodičů. A Alenka Pastelka procházejíc mezi řadami, radí jednotlivcům, jak mají nejlépe zničit postavy na papíře, aby je už nadále vnitřně netrápily. Při pohledu na Pavlínu projevuje hlasité nadšení, jak se jí skvěle daří plnit pokyny vědmy. Protože totální likvidace špatných vztahů s rodiči také většinu účastníků workshopu totálně psychicky zničila, přišla všem vhod další přestávka, během níž Alenka Pastelka představila svého syna Lukáše Krejčího, jako osobního manažera a odborníka přes numerologii. Ten během přestávky obešel většinu účastníků a podle jejich data narození jim stručně sdělil, co je v životě jistojistě čeká a nemine. Dopolední program pak doplnilo vytváření náhodných dvojic a jejich vzájemné objímání a usmívání se na sebe. Což vneslo do řad všech přítomných potřebné uklidnění před obědem. Na polední pauzu vyplněnou konzumací místních specialit mistra kuchaře jsme se přesunuli do jiného sálu. Snažil jsem se držet věhlasné vědmy, abych od ní pochytil co nejvíce informací. Podařilo se. „Tady máte volné místo“, ukázal jsem tápající Alence Pastelce na prázdnou židli u stolu a posadil se přímo naproti. „Chtěla jsem vám něco říct a na něco se zeptat“, zadívala se na mě vědma zamyšleně. „Ale teď nevím, asi jsem to zapoměla“, dodala. „Tak ještě přemýšlejte, zajímalo by mě to“, odpověděl jsem a přemýšlel, co mi asi chtěla říct a proč svou myšlenku zapoměla. (Vy už asi tušíte, že jo? Výborně. Jste dobří žáci.) Usmívala se. Zřejmě v očekávání chutného oběda, ale ještě více v očekávání dalších tučných zisků. Její syn Lukáš totiž přinesl kufřík s meditačními CD své maminky - *Moje snová pouť, Odpuštění a Světlo proudí do vás* a hbitě je prodával za obvyklou cenu 360,-Kč. Každému kupujícímu připojila vědma krásný úsměv a tužkou na CD malé srdíčko s věnováním. Bankovky v kufříku jejího syna manažera přibývaly neuvěřitelnou rychlostí. „Vy už jste u mne na workshopu nejméně potřetí, že?“ Podívala se vědma na Pavlínu, která si sedla na oběd po mé pravici. „A změnilo se něco?“ Doplnila svou otázku. „Ne, manžel žije už 8 let u své přítelkyně i s naším synem, vůbec nevím, co mám dělat“, odpověděla utrápená a vnitřně zničená žena. „Soudy se

táhnou, všechno je na mrtvém bodu. Cítím se bezbranná, zničená“, doplnila výstižně svou situaci Pavlína. „Tak přitáhněte manžela zase zpátky na svou stranu, zničte tu jeho milenku a získáte všechno zpátky, lásku, štěstí i pohodu“, zapojila se do debaty žena sedící vlevo ode mě. „Co jí to radíte za kraviny, jen si na sebe přitáhne karmu, to jste vystudovaná psycholožka“, rozčilovala se vědma zvýšeným hlasem nad názorem ženy. „Kráva“, dodala umírněněji.

Odpoledne se vědma zaměřila na dvě účastnice, které se představily svéráznými rodinnými poměry. Jedna měla dva otce, a protože oba muži byli již po smrti, opakovala, že nemůže již zjistit, kdo z nich je ten pravý. Maminka jí to nikdy neřekla. Druhá žena na tom byla z pohledu vědmy ještě hůře. Její rodiče představovaly 4 sestry, které se rozhodly mít společné dítě. Jedna z nich se nechala uměle oplodnit a dítě potom vychovávaly až do její dospělosti společně. Vědma, nejspíš silně oslabená vysokými horečkami z předešlého dne, soustředila svou pozornost na obě ženy a dlouhé minuty je nevybíravě před ostatními účastníky napadala za neuvěřitelné příšerné rodinné poměry, které se odráží i v jejich těžké karmě. Na závěr workshopu vyzvala Alenka Pastelka přítomné účastníky k návštěvě místního nedostavěného kláštera, jehož zdi oplývají velmi silnou a pozitivní energií. Ještě před tím však shromáždila všechny přítomné na nedaleké zahradě. Účastníci měli vytvořit kruh kolem domnělé studny, do které měli odhazovat všechny své problémy, které je v současné době trápí. Sama se svým synem se ujala kamery a vše si nahrávali, což odůvodnili potřebou studijního materiálu. Ještě nad pomyslnou studní se vědma několikrát silně rozčílila do nepřítomnosti, protože se jí zdálo, že někteří mají málo problémů, jiní své problémy odhazují málo energicky nebo se přitom tváří příliš spokojeně a neprojevují dostatečně našťvaný výraz ve tváři. (Dovedete si představit, kolik odporů si z tohoto sezení všichni odnesou? A co si za to zaplatí? Ale musí to být, nezapomeňte, že je to pro ně dobré. Žádná kritika.) Už na místě samém, tak i později po návratu jsem musel přiznat, že mi seminář nedal nic pozitivního, co bych mohl využít na své duchovní cestě. Workshop Alenky Pastelky ukázal velmi manipulativní techniky, které tato vědma užívá. Zúčastnil jsem se programu vědmy, která se vydává za velmi úspěšnou v léčení karmy, v diagnostice čaker, v automatické a andělské kresbě a ještě mnohé další techniky nabízí v rámci svého živého televizního programu. Osobně jsem se však přesvědčil, že Alenka Pastelka je velmi rozporuplná osobnost, oplývající nepochybně velkou vnitřní energií a životním elánem, na druhé straně jí prezentovaná pomoc bližnímu není nikterak nezištná. Po absolvování meditačního kurzu v hradeckém Adalbertinu, kde jsem poznal svou duchovní partnerku Martinu a přednášek v rámci učení Saint noh o vesmírných zákonech, přišla jednoho dne Martina na cestopisnou přednášku o Tibetu se slovy: „Uklízela jsem před týdnem u jedné paní a řekla mi, ať si poslechnu přednášky Ivanky Adamcové. Tak se na to taky podívej. Jsou dlouhé, ale vypadají zajímavě.“ A tak se na našem duchovním nebi objevila hvězda, stálice, která se přesně přirozeně stala Sluncem. Ivanka Adamcová.“ (Jé. Potlesk. Ano a proto to bylo dobré, pamatujte si, Mirku.)

Já jsem nedávno měla na statku setkání a tam jsme se úplně nádherně pobavili s mnohými lidmi, kteří vlastně si uvědomují, že ti lidé, a proto právě tato paní vědma, zapomněla, co vám chtěla říct. Oni totiž mohou prokouknout jenom hmotnou složku.

Ale jestliže vy už jste připraveni rozumět Adamcové, což už jste byli velmi blízko, tak máte dost zkušeností a už nemáte odpory, které ona v nevědomosti podporuje a neví to. Nedávno u nás byla na statku žena a vyprávěla krásný příběh toho, že se dostala do přítomnosti také jedné paní vědmy na nějakém semináři a ta žena na ni pořád třeštila oči a pak k ní přišla a říká jí v jisté soukromé chvíli: „Vy sem nepatříte na tuto planetu.“ Ano, protože ona neměla vlastně na ní program. Ona dosahuje do hmoty, jestliže už vidí obyčejného člověka, který odložil pýchu, kritiku, lítosti, nenávisti, umí odpouštět, ona si ho neumí přečíst. Nedosáhne na něj. Vysvětlovala jsem vám, že kdyby na Ivu zaútočil černý mág nebo jakýkoliv bílý mág, i to je možné, útoky jsou i v bílé magii, ale jiného rázu, tak Iva o tom nebude vůbec vědět. Protože Iva není tělem. Už jí tělo neovládá. Naopak, Iva nemá odpor, takže když není odpor, tento útok projede a zasáhne toho samého člověka, který ho vyslal. Oni pak mají spoustu starostí s tím, jak si poradit se svým vlastním osudem, než aby potom útočili na někoho jiného. Potřebujete si jenom uvědomit, kým jste. A čím méně odporů, tak přesně jak odpadávají automaticky v tom vašem bytí, tak se stáváte Vědomím Boha, původním Vědomím a znova vejdete do Království nebeského, ze kterého jste byli vyhnáni, než jste ochutnali všechna jablka, které jste měli na tom stromě ochutnat. To je všechno, co se vlastně děje.

Ještě máme asi čas, já tady přečtu krásný dopis, který přišel teď od někoho z vás tady. Ten člověk tady je, jmenuje se Jaroslav, to se mi strašně líbilo. Já jsem ho nečetla celý, ale určitě se pobavíte.

Milá Ivanko, stalo se jistou tradicí, že vám píše vaši posluchači, jak postoupili v duchovním bádání ala IA. Inu i já jsem se chtěl pochlubit, ale introspektivně jsem zjistil, že není s čím. Zájem o magii mě sice již dávno opustil, ale ne proto, abych se duchovně posunul, ale proto, že mi to nešlo.

Výborně. Víte, mě třeba spousta lidí říká: „Já bych ráda dělala magii, ale mě to nešlo.“ Ale to už je nastavené ve vašem těle, že vás to zkrátka vyprskne. Takže pak přemýšlíte o tom, jakto že jim to jde a mě ne? Oni si připadají jako borci, vy teda v té chvíli si pak připadáte jako trdlo, ale bacha. To je úspěch, že vás to k tomu nepustí. Takže vidíte, že vlastní vůli člověka nemáte, zkrátka ten děj je nastaven a vy se pouze posunujete.

Já bych čaroval, až bych brečel. (Smích). Klidně i petrifikus totalus a i incaviolemiloze dohromady, jen kdyby to fungovala, ale ono nic, ani ťuk. Ani „žere slimáky“ nefungovalo. A to jsem Harryho Pottera četl 2x. Meditovat mi taky nešlo, zkoušel jsem to s audionahrávkami Petra Chobota, ale pokaždé jsem usnul. Jednotící účinek dokonalý, transformační nula. Prostě ztráta času. Říkáte, že se nám budou postupně měnit i chutě. Máte pravdu. Jenže mně začínají chutnat čím dál tím větší fujtajbly. Čím déle vás poslouchám...“

Pozor, to taky není náhoda, protože vy se z toho máte radovat, když vám to chutná. A ne žádné: „Ježíš, já bych to neměl jíst.“ To je taky pastička. Takže vy si s tím pak poradíte, když už jste v takovéto rovině, tak je to super. Já miluju lidi, kteří život berou

s humorem. Je vidět, že už mají málo těch překážek, které je tam někde brzdí. Všechno je tak, jak má být.

Taky říkáte, že nám budou postupně ubývat myšlenky i odpory těla. No myšlenky jsou skoro úplně fuč, někdy za celou pracovní dobu mozek nevyprodukuje jedinou konstruktivní myšlenku, ale odpory zůstaly a o to více nabobtnaly. Chovají se jak montážní pěna, když narazí na dutinu. Tak si říkám, jestli jsem někde neudělal chybu. (Smích).

Ne, ne, ne jen to pozorujte. Odpory nejsou vaše, ale vašeho těla, tak se tím bavte. To děláte dobře.

Třeba to bude tím, že jsem přednášky poslouchal na přeskáčku a pil u toho pivo. (Smích). Ivanko, učíte nás, že máme umenšovat odpory a že každý řeší nějakou čakru, většinou i více najednou. Jenže já mám odpory úplně všude. Tlačí se mi i na sedmičku. Protože níže už je totálně narváno. (Smích). Jeden odpor větší než druhý, žádné chudinky. Já už se bojím něco pochopit. Protože kdyby teď přišla nějaká platba, to bude taková jeba, že mě z toho snad rovnou klepne. Naštěstí máte na statku rezervace skoro na 20 let dopředu obsazeny, takže se nikam necpu, protože kdybyste si náhodou chtěla sáhnout, tak vám to důrazně nedoporučuji, protože já mám takové nálože, že by vám to asi utrhlo obě ruce. (Smích). Hele, já vás zklamal, jestli to mám v osudu, tak to bude moje záchrana a už nebudu pak sahat nikomu. Byl bych nerad první žák, který nedopatřením zlikvidoval svého gurua. (Smích). To už by mě do pětky nikdy nevzali, když bych jim tady zneškodnil výsadkáře. Ani tam teď nemůžu, protože by mě považovali za odvetného atentátníka ze 3D, opásaného vysoce výbušnými odpory, které mají potenciál z 5D udělat zase 3D. A kdyby se pak při mém výsledku dozvěděli popravdě, že tady je nás takových více a všichni chceme emigrovat do 5D, tak ze dne na den uzavřou hranice Schengenu a jsme namydlení. To by se pak ukázalo, kdo z nás to s pokorou myslel opravdu nezištně. Politování od vás taky nemohu čekat a doporučení typu: „Budeš to asi muset všechno přijmout, hochu, vždyť sis to naplánoval,“ znám, to nemusím nikam jezdit. Výborně. Takže to budu muset nějak rozchodit sám.

Ano, už hodně lidí psalo, jak se už smířili s tím, že se tam nikdy nedostanou, a bum, do měsíce to bylo možné. Třeba jo a ráda tě uvidím. Ale hele, to ještě pokračuje, ještě si držte bránci.

Jo představte si, co se mi stalo, kdysi jsem se skrz prsty a s pohrdáním díval na podnikatele a dneska jsem jeden z nich. Ale přísahám, že jsem to neplánoval. Nedávno jsem si uvědomil, že jsem také odsoudil Babiše. Tak teď čekám, že se ze mě stane oligarcha. (Smích). No, kdyby se mi ještě podařilo odsoudit George Clooneyho, třeba bych mohl dodatečně ještě

zkrásnět. (Smích). Váš stále oddaný, avšak stále 3D vibrující posluchač Jaroslav.

P.S. Moje ego si myslí, že moje Nadjá, tedy plánovač osudu, je pěkný sadista a má zvláštní zvrácené představy o tom, co je kosmická zábava a chtělo by ho reklamovat. Je nějaký reklamační formulář ke stažení na internetu? Pokud ano, tak se mé ego ještě ptá, jestli ho může vrátit jenom tak nebo pouze v původním obalu.

Jaroslave, děkujeme. Nádherné.

Milá, Ivanko, je IAS neuro svalové onemocnění karmická nemoc? Asi jo. Platba z minulého života. Děkuji. XY

Ano, to je hodně silné onemocnění, ale také se týká dění a situace ve vašem okolí. Já jsem kdysi zmiňovala, vzpomínala jsem třeba děje, které byly u jednoho našeho českého politika, který obhajoval zkrátka vytunelování určitého obrovského... (Ano, tichoooo. Já vím, že víte, my to víme všichni). Ano a tam, uvědomte si, že to samé, co ten člověk udělá, ať ho obhájí lidsky nebo ne, ať ho odsoudí nebo ne, tak ten člověk to udělá, to tělo to udělá. On za to nemůže, tam si potřebuje prožít tu skutečnost toho svého vlastního svědomí, protože vy vždycky víte, co jste udělali a co ne. A jak to předkládáte tomu světu, jestli jste nevinní anebo ne. Jestli se přiznáte. Takže pak to tělo, vy učíte tím buňky svého těla, to už znáte ten proces ze Základních přednášek ze Starých Křečan. To znamená, že potom ty buňky dělají to samé. Tam každá buňka tunelovala vlastně de facto tu druhou. Takže tam si prohlédněte, kde někde se odehrávaly věci, které by byly podobné těm, které se odehrávají. To je všechno. Ale zůstaňte v klidu.

Já mám ráda, když jsou dotazy na místě, ne když si je přinesu, i když i ty jsou důležité. A většinou ti lidé čekají, že jim odpovím. Tak si hold počkají na další audio nahrávku. Ale těch dotazů neustále přibývá. Takže se na mě nezlobte. Tímto se omlouvám nejenom vám v sále, ale i všem, co poslouchají a jednou poslouchat budou, protože mám jenom jedno tělo. Jsem taky jenom člověk. Tak když to k vám nedojde...vlastně organizace, která se vytvořila úplně sama, je to naše celé Já. Jsou lidé, kteří se podílí na vytváření webu, kde zpracovali obrovské množství otázek a odpovědí. Jsou tam dokonce odpovědi nahrané a mnohdy vám kupodivu stačí jenom slyšet ten tón toho hlasu, který jsem dostala vlastně pro vás. Kdysi mi můj italský zeť řekl: „Mami, já ti nerozumím,“ protože on ještě neuměl v tu dobu česky, dneska už se domluví. Četla jsem kdysi pohádku dětem, tenkrát jsem měla jen dvě vnoučata a ne pět, a pak vždycky zbytek rodiny přilezl. Napřed Petruška, lehla si k dětem, pak se připlazila Lucinka, pak přišel Aurelien a poslední přišel Paolo, a než usnuli všichni a já si povídala pohádku nahlas, tak říká: „Ty bys měla číst pohádky. Je jedno, že budeš mluvit česky i v různých jazycích, ty máš zvláštní hlas, který uspává.“ Doufám, že nebudete všichni chrnět. (Smích). Vám zamávám a odejdu. Tak, otázky pro Ivanku.

Za první: Ivanko, prosím, jak je to u lidí s Alzheimerem, kde v tom období je Duše?

Alzheimer je velice specifická nemoc pro tuto dobu, je součástí takzvaného tvrnutí hmoty, neboli křeče hmoty, o které mluvím, protože vy se tady učíte fakt na všech úrovních a vy jste si objednali toho člověka do svého života. Když to máte v rodině, je to třeba rodič nebo prarodič, je to velmi náročné na trpělivost. Tady si můžete prohlédnout, že on pak dělá věci, za které nemůže. A to už pak víte vědomě i jako člověk, i kdybyste Ivu neposlouchali. Nemůžete s tím nic udělat. Takže každý podle svého. Taky nevíte, že když to je v té rodině, jestli to taky mít budete nebo nebudete, abyste nevyučovali jednou zase vy ty ostatní členy rodiny. Ano, tam to chce soucit, mít obrovskou trpělivost, a proto jste si tento děj objednali. A samozřejmě neodsuzovat nic kolem toho, i kdyby byly věci dramatické. Tím rychleji se toho zbavíte a přijde vám i pomoc třeba úplně nečekaně v tom, že vám někdo pomůže i s tou obsluhou. Ale to všechno si musíte prožít vy sami. Je to zvláštní stav, kdy se začínají bílkoviny ukládat na spojení mezineuronovém. Ono se na to přijde jednou, takže i kdyby vás to mělo postihnout, tak vás to nepostihne. Náhodou, jupí. Ano, to se vyřeší, ale teď pro tuto dobu je to důležité. Zkrátka přijímat, přijímat, přijímat. Prokazujete tím, kdo jste.

Za druhé: Nemám jasno, co je Duše a co Duch. Je to jako na kole? (Jé, to je krásné). Duše je v plášti jako moje Duše v oblečku a Duch je vzduch v Duši. Jakou má funkci? Asi nadnášet? (Ha,ha, to je krásné).

Tak Věruško, vysvětlím. Já už jsem o tom dneska vlastně mluvila. Možná, že jste to psala dřív, nebo jste to ještě nezaregistrovala, protože když někdo nemá něco slyšet nebo porozumět, tak i kdybych to řekla desetkrát, tak to neslyšíte. Tak. Jste původním, my všichni jsme jeden jediný Duch, který se potřeboval rozdělit do částí hmoty. A ta část hmoty, tedy hmota a Duch, má takzvaný meziprostor.

Vítej. Ha, ha, ha, ha. Děkuji. Hele ať toho světla není moc, abychom to tu nezapálili. Víš co, já si nepotřebuju na nikoho svítit, Honzíku, to mi jednou nedávno někdy na jaře řekl jeden človíček, to bylo hezké. Protože v noci já jsem spala v Teplicích u maminky a v noci se mi otevřela hlava a najednou jsem viděla, že někteří ti lidé se mě tam bojí vlastně. Pozor, oni to nedávají najevo, že jo. Je to soukromý strach. A přijela jsem druhý den ráno na statek, sedla jsme si, v devět hodin začínáme a říkám: „No tak mi v noci přišlo, že někdo se mě občas bojí.“ A ten jeden muž se přihlásil a říká: „To jsem byl já.“ (Smích). A já říkám: „Počkej, já vám potřebuji vysvětlit, že mi je naprosto jedno, co vaše tělo kde kdy udělalo. Jestli kradlo, lhalo, cokoli udělalo, protože to nejste vy. A to mě naprosto nezajímá. Vy jste mojí částí Ducha, to je podstatné. A já sama sobě, to znamená svému vlastnímu Duchu, vysvětluji, jak se vlastně oddělit a uvědomit si, kdo skutečně jste a nepovažovat se za tu hmotnou složku. Takže on říkal: „Jé, mně se ulevilo.“ On to opravdu silně prožíval a mně to ta hladina Boha sdělila. Já se vrátím teď k tomu dotazu.

Takže vy jste všichni Duch, máte stejnou složku společnou s druhými. A samozřejmě máte i tělo, které naopak je, a to víte, rolí oblečenou na toho vašeho Ducha. A pozor, pak tam je ještě jedna složka a to je Duše, ta je mezi tím. A pozor, spolupracuje s

hmotnou složkou, protože Duše je vlastně to samé jako Duch, to znamená to Božství, ale ještě má málo prožitků a zkušeností ve hmotě. A potřebuje k tomu určitý čas. To je ten čas od začátku třetí dimenze do konce třetí dimenze, pozor, devět let devítiletky, to znamená, že když jste přišli třeba v druhém období, tak vám ještě teď jedno chybí. Jo? Takže teď se budete pohybovat v osmé třídě, což nestačí. To znamená, že vidíte, že všichni mají svůj správný čas. A Duše vlastně de facto, teď se neděste, hlavně kdyby někdo ještě přicházel z pozice bílé magie, neděste se, Duše de facto neexistuje. Je iluzí. Jen je to stav, kdy vám musí ve 3D jakoby podporovat něco informačně, že máte Duši. Tu že jako máte. Nebojte se, teď ji ještě máte, ale pak zjistíte, že máme kolektivní Duši neboli Ducha společného. A je to tehdy, kdy si naberete všechny zkušenosti, které jste měli prožít, abyste věděli, že nejste tělem a hmotou, že vlastně všechno hmota dělala sama. A vy jste se najednou naučili prohlídnout tento trik a už nedokážete odsoudit druhá lidská těla za cokoli jakoby špatného, protože víte, že špatné ani dobré neexistuje, že je jenom děj, který si každý musí prožít v tom oblečení oblečku. A těch oblečků musíte mít plnou skříň a splnit je všechny. To máte všichni ten průběh nastavený už při prvním zrození a obalení planety. A teď dokud jste ještě Duší a v pozici nejste sjednocení, tak vidíte dopředu i dozadu vlastně ty své inkarnace, kterými opravdu ta jedna částička té Duše prošla. Později, když se otevře třetí oko, zjistíte, že jste hráli všechny role všech průchozích jedinců. I vy jste byli Kristem, vy jste byli Karlem IV., vy jste byli Hitlerem, vším, co tady existovalo. Hráli jste si to sami se sebou. Jo? Takže pak už nikoho neodsoudíte. Nikoho nepovažujete za špatného. Vše se zklidní. Tehdy se vám otevře třetí oko.

Nedávno, minulý týden, jedné mojí dceři psal nějaký pán. Byl to první takový nějaký negativní postřeh na Statku Slunečnice. A psal jí: „Heleďte se, já kdykoli se dívám na Statek Slunečnice, tak mám nepříjemné pocity ve třetím oku.“ Jak může třetí oko, které je Božství, mít nepříjemné pocity? Vidíte, bílí mágové si myslí, že mají otevřené třetí oko, protože vidí děje pod planetou. Ale to je dar od Satana, aby si mysleli, že mají otevřené třetí oko. Třetí oko se vůlí člověka neotevře. Pamatujte si to. Ono se otevře, až když automaticky zahynou a ustanou veškeré odpory od první až do páté čakry a žijete praxi. Takže otevřené třetí oko nikomu nepodvrhuje, že je někde něco špatné.

Moje dcera mu krásně odpověděla, řekla mu: „Ježíši, tak proč se na to díváte?“ To je logika, že jo? Když se mi něco nelíbí, tak se otočím a vyberu si něco jiného. Ten Satan tam ty pocity hází tomu člověku, protože on ví, že tam jsou informace, které by ho osvobodily, tak mu hází ty nepříjemnosti, aby ho to odradilo. Takže je to geniální. Je to perfektně nastavené. Doufám, že vám takto stačí ten vztah Duše a hmota vysvětlit.

Ivanko, děkuji za vysvětlení. Když o tobě s buňkami mluvíme, říkáme si, že nad žádnou otázkou nezaváháš, že bys neznala odpověď. Jak je to možné? I dobří řečníci se musí zamyslet než formulují odpověď. Srdečné díky, Věra.

Věruško, je to tím, že Iva nemyslí. Ivou jenom proteče...já jsem vám to už kdysi dávno vysvětlila. Já vím, že si nemůžete poslechnout úplně všechno. Víte, když do čistého Boha položíte otázku, je tam okamžitě odpověď. Tam je všechno. Když tělo nepodléhá

odporům, tak je naplněné, znamená to, že je Svatým grálem. K tomu vy všichni směřujete. A mnozí teď už mají na facebookové stránce nádherné odpovědi. To mi tak vždycky to srdíčko zaplesá, protože víte, já předávám štafetu. Bylo hodně, hodně náročné, ale Iva to nevnímala, nebojte se o Ivu. Nikdy byste se o ni nemuseli bát, protože ona je na to přizpůsobená, to tělo je hodně houževnaté, silné, takže donekonečna trpělivě, vlastně netrpělivost Iva nezná. Vy to sice vidíte jako trpělivost, ale pozor já ji nemám. Protože já vlastně mluvím sama k sobě, takže já se sebou tu trpělivost mám, rozumíte? Vy to vidíte ještě v té oddělenosti, tak si myslíte, že Iva je trpělivá. Takže vidíte, že všechny podmínky vždycky o každou dimenzi výš při změně vědomí se mění. Božství tomu říká, že se mění fyzikální zákony v každé další dimenzi. Ano, protože co platilo, už neplatí a najednou to funguje vlastně jinak, na jiné úrovni. Takže když to tam položíte člověku skutečně jakoby čistému, tak on vám to řekne v té nestrannosti.

Já si pamatuji, jednou jsme jela na natáčení do jedné takové mágovské natáčecí, jak se tomu říká, ne kanceláře, studia? No ano, ta paní, která mě tam pozvala, tak mi volala dopředu, když já byla zaseklá uprostřed D8. A říká: „Přijedete dřív?“ Říkám: „Nezlobte se, asi nepříjedu dřív, potřebovala jste něco? Já jsem vyjela s nějakou časovou rezervou, abych byla na místě včas, ale tady na té D8 to vypadá, že nedorazím v ten čas anebo přesně tak, jak mám začít.“ Ano, tak to taky bylo. A když jsem potom přijela, tak jsem jí říkala: „Potřebovala jste něco, něco podepsat nebo já nevím?“ Ona: „Ne, já jsem chtěla, abyste si přečetla ty dotazy těch lidí, abyste byla připravená.“ Já jí říkám: „Ale já si nepotřebuji přečíst dotazy. I kdybych nějaký nevěděla, tak řeknu, že ho nevím, že nevím odpověď. Není za co se stydět.“ A bylo vidět, jak ten bílý mág se ještě bojí něco nevědět. Tohle je Ivě absolutně vzdálené a jakoby nepřivlastňuje si to. Takže vám odpovídá nestrannost, ale to už musíte cítit i vy.

Syn 35 let, prošel si drogami, alkoholem, zkrachovalými vztahy, vše se na něm poznamenalo. Nikdy takový nebyl. Nyní má přítelkyni, se kterou má dceru, 4 roky. Koupili domek, který předělávají, na hypotéku. Úplně se dostal z drog, částečně i z alkoholu. Má stále psychické problémy a upadá do silných depresí, kdy mně připadá jako očarovaný. Napadá bezdůvodně všechny kolem sebe a postupně zůstává sám bez přátel, nyní i sourozenců. Mohu mu jako matka nějak pomoci?

Já vám vysvětlím proces. Už jsem o tom občas někde mluvila, protože droga je samozřejmě berle. Když člověk, který je obrovsky pod pesimismem, jinak by nesáhl po nějakém prostředku, který je návykový, ať je to alkohol, ať je to droga, tak on zmírňuje ten pocit toho presu, že to tělo něco nechce, něco se mu nelíbí, ale samozřejmě vzniká závislost. Takže nejprve tam je taková euforie. Pozor, kdyby vy, blížící se k pokoře, vy byste si to už nevzali, ale kdybyste přeci sáhli po droze, tak vám bude zle. Ale strašně zle, protože vy jste si dosáhli nějaké úrovně duchovnosti vlastní pílí a vlastní časoprostorovou křivkou a jednak byste to už neudělali už kvůli druhým samozřejmě, že jo? Natož kvůli sobě, protože to se věci zkomplikují, ne že se uleví. Ale tito lidé, kteří to mají takto, to ještě neví. Takže tam není jistá stabilita optimismu. To znamená uchování si toho, že teď je sice náročná doba, ale já se podívám, k čemu je to dobré. Ne,

tam vidí ten člověk jenom to špatné. On si uleví. Ale pozor, ten kanál se otevře, on si tam prohlédne tu blaženost té nezatiženosti, ale pak sjede dolů a všechno se uzavře. A to mu právě dělá vlastně ty deprese. A je to platba za minulost. Tomu člověku není dobře. Bolí ho nohy, bolí ho celé tělo. A samozřejmě pak se neumí radovat, vidí jakoby, že není z čeho se v tom životě radovat. Potřebujete s ním mluvit. Samozřejmě, že ho máte ráda, ale hlavně když začne běsnit, není to on. On svým chováním, když podlehl, to Vědomí podlehl tehdy tomu, té chemii v uvozovkách a tomu dění, v osudu to má, nezapomeňte, že vše je dobré. Tak tehdy, a navíc ještě prokázal, že se dovedl osvobodit od drog úplně a částečně i od alkoholu. To je také důležité. Takže prokázal určitou snahu a vůli, ale tím, že povolil tomu tělu toto, tak se dnes ten Satan navrácí, to hmotné Vědomí, v těchto okamžicích, kdy běsní a ovládá jeho tělo. Jestli s ním budete sama a prožijete tento zkrat, tak se do těch černých očí, co není on, to je jenom hmota těla, váš syn ve skutečnosti je vaše Vědomí, které je uvězněné za tím tělem, za těma černýma očima, tak mu řekněte: „To nejsi ty, já vím, kdo jsi. A já se tě nebojím. Já udělám vše, co bude v mých silách, abych ti prokázala, že mi to nevádí.“ Z vaší pozice potřebujete prožít 100% přijetí. Protože i toto jste si vzájemně slíbili. Že ho nebudete odsuzovat. Je to program těla, který jste vy sama chtěla ze svých vlastní osobních vývojových důvodů prožít. Že někdo z rodiny toto udělá. Tam musí být skutečně přijetí v každém úhlu pohledu. Tím mu nejvíc pomůžete. Pozor, jak to dopadne už je nastaveno. Žádné bédování. Tím mu dáte největší šanci. Každou pokorou otvíráte obrovské šance, že se může zlepšit, ale už je nastavený děj. Na to nezapomeňte.

Ahoj, Ivanko, otékají mi nohy u kotníků, hlavně levá. Prý je to způsobeno psychicky. Co si o tom myslíš? Rád tě poslouchám.

Ano, je to nedostatečná činnost. Začíná to tedy na jedničce, pokud je to v nohách, ale souvisí tam, pokud je to ve hmotě, je tam pozice, že někdo udělal špatný čin nebo to znamená třeba ty sám, že jsi udělal špatný čin, ale hlavně ještě ti to vadí, že jsi ho udělal. Ale pozor, tak to není. Vy cokoli jste kdy udělali, tak to dělala hmotná složka, aby vy jste získali přehled co dělat a nedělat. A teprve, když zažijete tu mizérii toho, že „ach, to jsem dělat neměl“, pozor - to je ještě odpor. To jsem dělat měl, abych věděl, jak mizerně se budu cítit, jupí. Tehdy máte největší šanci, že to příště neuděláte. Takže dejte si na to pozor. Žádné odmítání. Tam je vlastně neodpuštění sama sobě anebo tedy někomu druhému. To je možné, že to může být i jiná složka, ale i když Iva sáhne do aury, tak nepozná, jestli to bylo vaše tělo, nebo někoho jiného, já tam vidím obecně hmotu. Takže proč by vám mělo vadit, že někdo něco udělal nebo vy? Program je hotový.

Jak máme přijmout, prožít, zpracovat obtížné stavy - smutek, deprese, strach, téměř nesnesitelné, i bolest. Děkuji, Vilda.

Vildo, smutek, deprese a strach nejsou vaše. Stačí, že vám nevádí, že se objeví. A teď pozor, oni vám ještě našeptávají, co nechcete, čeho se bojíte. To jsou také nesmyslné kecy. Takže, usmát se, říct: „Hele, jestli se to má stát, tak já to mám v osudu a já jako Bůh jsem si to zvolil. A má to být a já se toho nebojím.“ Pozor, už mi píší lidi, že jsou už dlouho v pohodě, už dlouho jsou blažení a je jim dobře a už řeší věci dobře a najednou

přijde stav, kdy uprostřed té nádhery to zaburácí. Co se stane třeba s vnoučkem?, třeba může být. Ano, to se stane, ale vy musíte tehdy říct: „Jestli se to má stát, tak je to můj osud a já ho takto budu muset vzít a já ho takto přijímám.“ To je nečekaná zkouška. Budete hodně často zkoušeni, samozřejmě. Takže nepřivlastnit si to. Jde to. To je to samé, jako že nyní hodně lidí teď najednou má vnitřní hlasy, které ho nabádají k různým hovadinám, že jo? A hlavně ti lidé se toho bojí a ten Satan to chce, ta hmota to chce, abyste se báli, to je jeho základní, odporová, negativní emoce. Takže nebát se zkrátka, až vám to bude jedno, že tam ty hlasy jsou, pak budou odeznívat a odeznívat a buďte rádi, že tam jsou, že si můžete vyzkoušet tu svoji odvalu. Fakt to není těžké. Jenom to chce si v tu chvíli uvědomit, nebýt vyděšený. Mám kamarádku, která dělá na policii. A říkala, že v určitém čase, to už je pár let zpátky, ještě když mě poslouchala, taky se jí objevily hlasy, ale ony se hádaly mezi sebou. A říkala, že vždycky, když měla vyslyšet nějakého kriminálního. A pak si jednou říkala: „Tak a teď jim to zatrhnu!“ A když se začaly hádat, tak jsem šla za roh a řekla jsem jim: „Do prdele a bude ticho, já neslyším kriminálního.“ Hele a ony poslechy. (Smích). Já ji říkám: „Bodejť, vždyť ses jich nebála, takto to funguje.“ Tak si to jenom vyzkoušejte, fakt to pracuje. Ideální je ještě se tomu zasmát. Ten humor vám pomůže.

Má člověk a může poradit druhým lidem, například svým dětem, rodičům, blízkým, nebo má jen přihlížet a nesdělovat svůj názor, pokud je jiný než jejich? Díky, Dana.

Danuško, můžete, ale jednou maximálně dvakrát. Pak netlačit na pilu a radovat se, že je to semíla, protože pak máte větší šanci, že přijdou sami pro radu. Ne, když budete do těch lidí cpát ty svoje rady, tak pozor, ten Satan bude ještě víc jakoby napružený a vy budete mít trojku uzavřenou, že tam ty lidi tlačíte, aby se z toho... Ne, vy se potřebujete dívat, jak třeba i vaše dítě jde opravdu do průseru, smíte mu poradit, ale nesmíte ho tam dotlačit. A on se někdo nedostane až do toho průseru, ale někdo jo. Ale záleží na něm, v jakém bodě on to pozná a pochopí. Všechno musí být práce toho jedince, který si oblékl to tělo. To nezapomeňte. A vy nemůžete za někoho skládat maturity. Tak jak dneska ten Mirek nebo jak se jmenoval, tady vlastně řekl, jak se mu strašně ulevilo, že už nezachraňuje druhé. Přesně tak to je.

Ivanko, proč nám narůstají stále nové a nové odpory, i když na nich pracujeme. Zdá se mi, že počet plateb spíš narůstá, než ubývá. Děkuji, Ivan.

No, protože na nich pracujete. (Smích). Vy je vlastně nechcete. Chápete to? Vy pracujete na tom, abyste je neměli a tím zesilujete sílu hmotného těla. Vám to má být jedno. Vy se tomu máte zasmát a pokračovat dál. Máte souhlasit, že ten odpor byl. Tím podtrhnete Satanovi - hmotě vlastně sílu a on bude ubývat. On vás učí. A z každé té další situace se poučit. Vidíte. A až vás to bude bavit, že i nějaký odpor uděláte, tak okamžitě to půjde hodně dolů jakoby. Bude to ubývat. Máte jen žít! Jakmile vyhlížím, abych někde něco neudělal, tak už to nechci. To je ta daná pozornost jako tomu prstu s nějakým tím problémem. Takže, nedávejte mu sílu.

Milovaná Ivanko, je možné, že naše minulé inkarnace „probleskují“ do našich současných životů? Ve chvíli, že se na chvíli znovu staneme jimi? Nemyslím teď případy, které jsou popsány třeba v Zasvěcení od Elisabeth Haichové, ale ptám se na konkrétní situaci. Má sestřenice má třeba pocit, že její diplomovou práci psalo z velké části něco jiného než ona sama. Její minulé inkarnace. Nebo můj kolega herec si nepamatuje půl hodinu z představení, jakoby za něj hrála jeho minulé inkarnace. Opravdu se tak může stát nebo je to pastička? Děkuji ti za vše, Míša.

Takhle, uvědomte si, že hraje vždycky Duch. Ale pozor, máte to v programu těla, to je naplánované. I toto jakoby vyděšení. Takže se za prvé nenechte vyděsit. Já jsem vychovala ještě dvě děti. To vy víte. A jedna z těchto holčin se vdala asi před deseti lety. Obě jsou báječné. Ona dostala krátce před tou svatbou dar jakoby z hůry, že přes ní mohli psát, ale ona se ho dokázala během dvou dnů vzdát. A ani to neřekla svému nastávajícímu, protože on byl ještě v úrovni přechodu mezi černou a bílou magií. Kluk hodný, milý, mám všechny ráda. Ale on se mě strašně bál. Přestože jsem nikomu nic nevysvětlovala, neříkala, tam ten Satan ví, od koho by mohl dostat nějakou tu informaci, ten kluk nevěděl, proč najednou... On k nám Janičku pouštěl, ale už nechtěl přijít sám. Dneska už mne obrovsky miluje. Ale prošel si šílenými věcmi.

Je to asi 2 roky zpátky, byli někde u moře a vzali ještě kamaráda, který byl čerstvě po rozchodu se svojí asi přítelkyní nebo ženou, teď nevím, to už bych kecala, já jsem to slyšela jen tak jakoby letmo. A tento manžel Janičky usnul na té pláži a asi trošku na tom sluníčku to přehnal, zkrátka se mu přehřál mozek. To si nedovedete představit. Ale Jana je úžasný člověk. Teď on vstal, začal něco blábolit, utíkal, pozor, to se odehrávalo někde v 16. století, někdo ho honil, jenže on to viděl v té projekci té minulosti. A teď Jana říká tomu kamarádovi: „Prosím tě, utíkej za ním a chyť ho, protože on si myslí, že je někde v nějakém klášteře, utíká ulicemi, támhle je magistrála, ať mi ho nezajedou. Máme malé dítě a čekáme druhé.“ Takže ten kamarád utíkal, honil ho, trvalo to asi dvě hodiny. Skončilo to tím, že poslední věta, kterou vyřknul, bylo: „Já vím, že jsi mě prokrel a proto to mám.“ Teď se probral a říkal: „Proč mě držíš?“ A teď se to samozřejmě pomalu vysvětlovalo. Ano, on viděl úplně něco jiného. To se může stát, když se vám takto zahřejí ty mozky víc, než by měly. Ale bacha, zase je to nastavené na váš vývojový proces. Protože, a to už jsem vysvětlovala, nevím, co jste slyšeli a co ne, když jste v osmé třídě, to znamená v bílé magii, tak Satan ještě, protože už začínáte vnímat, on vám ukazuje minulé životy, to tam někde samozřejmě máte. Za prvé tam je ještě neprojevená pýcha, jakože jsem lepší, když vidím minulé životy. To není pravda, pozor. To je pěkná pastička. Ale proč je to dobré, už si tam začínáte všimnout toho, že když jste někomu něco udělali, že to dneska někdo dělá vám. To je dost podstatné. Ale ještě tam chcete být dobří. Považujete někoho za špatného, takže zase o level výš než v černé magii, kde to je ještě takové kostrbatější. Nicméně ten Satan vás ale zase směřuje do špatného směru, do takové té ztracené cesty, která končí a už dál to nevede. Protože vy se zase považujete za jméno a tělo, které tam vidíte, ale vy jste jím nikdy nebyli. Váš původní stav je Duch, celý Bůh, celé Božství a Vědomí této planety. Takže vidíte, že každým tím schodem, který uděláte víc, vám zase něco odpadne a přesně v té třídě si musíte nažít určité množství zkušeností, jinak to zkrátka nedokázete.

Takže to může souviset s tou minulostí, kdy vás ten Satan se pokouší tím vyděsit. Ano, já když k vám teď tady mluvím, tak Iva není vůbec přítomná. Sedím tady Já, má skutečná realita. Naše společná realita. Takže bylo v osudu planety nastaveno, že Iva bude mít mrtvé tělo, bude jen splňovat podmínky své vlastní inkarnace, aby vyučila někoho jiného, ale ve chvílích, kdy mělo už přijít vyučování, už tady sedí Já. Slyšíte? Neříkám, sedím tu já, říkám, sedí tu Já. A vysvětluje svému Vědomí v tělech hmotných uzavřené, jak prokouknout tuto past. To dřív nemohlo být v planetě nastaveno, až teď v této chvíli, protože neměla plnou časoprostorovou křivku pro uzavření třetí dimenze. Až teď. Takže proto se nestydím. Nedávno mi můj francouzský zeť říkal minulý týden: „Ty tam mluvíš před tolika lidmi? A to se nestydíš? A máš to připravené?“ Říkám: „Ne, ne. Ale víš, nemluví já, mluví Vědomí.“ „Hm.“ To bylo hezké, ale dobré. Jo, takže tady mohou být podobné děje. Nepřisuzujte to minulé inkarnaci, přisuzujte to Vědomí. Navíc, jestliže je někdo hercem nebo básníkem nebo jste obdařeni takovouto nějakou kulturní vložkou, kterou tady máte udělat, třeba malířem, tak tam pracuje takzvaná múza, to je už vaše Božství, které chce sem něco vlastně namalovat, stvořit. A k tomu patří i to herectví. Všimněte si, že když dobrý herec přijde na jeviště, tak on je úplně jiný než je ve svém soukromém životě. To je úplně něco jiného, tam hraje i to Božství. A teď jde o to, jestli on když se z toho probere, jestli si to přivlastňuje. Ano, i Einstein věděl, že on nepřinesl na svět Teorii relativity. Byl to jenom čas jeho hmotné schránky, kdy do této schránky tato informace byla vložena pro lidstvo. Aby ještě jí lidstvo třeba i zneužilo. Vždyť on si ještě potom chudák vyčítal, že díky tomu byla stvořena atomová bomba. Bylo to zneužito. Taky si neměl co vyčítat. Ale mělo to tak být. Vše tak, jak proběhlo, bylo správně, protože takový člověk, přes kterého něco přichází, si to nesmí přivlastňovat, jinak to pokrotí, zmodifikuje. Takže je odštípen od toho těla, aby skutečně přišlo to, co přijít má. A v takovém stavu to přijít má. Proto i díky za všechno. Díky za černé mágy, díky za bílé, neboť ti vás připravují v pozici hmoty a učitele velikého hmotného Vědomí této jediné bytosti planety na stav, kdy pochopíte, kdo skutečně jste byli, jste a budete.

Milá Ivanko, moc vám děkuji. Jsem herečka a moje otázka zní. Jak pracovat při tvorbě jevištní postavy s emocemi? V mém konkrétním případě jde nyní o roli s charakterem černomágovským. Pro mě je u herecké práce základem jakýsi nadhled. Nadšení z hledání, humor, láska k postavě, ale zároveň ponor do jejího myšlenkového a emočního světa. Jakási hlubší analýza charakteru postavy. Cílem je vždy vznik živé postavy se všemi klady i záporů. (Ano, výborně.) Jako herečka nemohu pracovat bez emocí, nebo ano? A jak?

Já jsem vám kdysi vysvětlovala, že já umím zahrát na někoho, že se zlobím. Udělám vám třeba scénu někomu. Si říkám: „Zkusím to, buď to vyjde, nebo ne.“ Ano, protože když už jste čisté Božství, tak jste si prožili veškeré možné věci v minulosti. A měli jste hodně dramatické osudy. To se s dneškem nedá vůbec srovnat, věřte mi. V takovém středověku, to bylo maso. Takže tady víte, jak ta role má vypadat. Klidně ji vyšvihnu, ale uvnitř se chechtám. Ale pozor, ona je tak věrohodná, že ten člověk...Dělám to velmi málo, ale občas to udělám. Ale necítím nic. Vevnitř necítím nic. K tomuto se jednou

dopracujete. Vy za prvé se toho nesmíte vůbec bát. Jakože - aha, když to prožiju, tak...když to zahraju a budu to dělat jakoby. Vy potřebujete soucit s tou postavou. Vědět, že ona to v této úrovni má dělat. Já znám jednoho herce, který když mě pak poslouchal, tak se strašně bál zahrát negativní postavu, protože on si myslel, že má najednou lidem ukazovat jenom dobro. Naopak, když já zahraji obrovsky negativní postavu, tak přináším těm lidem vlastně prohlédnutí, co si z toho mají vzít dobrého. Rozumíte? Jak se poučit. Proč to nemám dělat, nebýt jako ta negativní postava. Takže veškeré postavy, veškeré role i běžných osudů vašich lidských těl jsou perfektní. Jakmile něco budete považovat v dualitním stavu za dobré, špatné, nepovede se vám to. Teď je mým úkolem zahrát černého mága. Tak půjdu a vyšvihnu ho. Ale budu se vevnitř bavit. Budu vědět, že teď to těm lidem musím ukázat, aby se poučili. Nebudu se toho bát, nebudu se s tím ztotožňovat, v tom smyslu...Ano, já vím, že ten člověk chce vládnout, černý mág, že jo, ten chce posunovat s lidmi. A aby se ukázalo, jaké dopady v té hře vlastně to jako má na toho člověka, ukazujte to s láskou. Na tom není nic negativního. Tak se nebojte. Už budete tomu rozumět. Pokud umíte poslouchat a slyšet to, co Iva říká, tak budete vědět, jak na to. To nejsou pak vaše emoce, jenom je zahrajete, protože už víte, jak takový člověk se cítí, když chce někoho ovládat.

Milá Ivanko, prosím o radu. Dvakrát do měsíce mi otékají nohy v kotnících. Co se s tím dá dělat? Děkuji, Míla.

Za prvé je to platba, nesmí vám to vadit. Hurá, zase mi něco oteklo. Když vám bude vadit, že vám otékají dvakrát do měsíce nohy, tak si pište, že zase to budete mít. Ne. Něco se upravuje. Vždycky Nadjá když přicházelo před mnoha a mnoha lety, tak říkávalo: „Raduj se ze všeho, protože vždycky když je nějaká platba, tak se ti něco doladuje. Budeš zase zdravější, až zaplatíš.“ Ano, tak to skutečně probíhá. Za druhé, můžete přispět, tohle je základ, můžete přispět tím, že budete míň solit, abyste nezadržovali hodně vody. Nevím, kolik vám je, protože když je žena starší a už nepracuje hormonální systém vlivem vyššího věku, když už přichází klimakterium, tak se v těle díky jiné chemii zadržuje voda, takže můžete používat bylinky na odvodnění. Úžasný je kopřivový čaj. Ten já miluji. Bacha, pít ho jenom 3 týdny a pak asi týden vynechte. Pak zase můžete 3 týdny. Ten je super nejen pro vaše tělo, ale i přelévat si vlasy. Budete mít krásné husté vlasy. Já mám vždycky tady takového ježoura, jak mi rostou nové, když mi ty staré vypadly. Ale zaplať Pán Bůh, dorůstají. Kopřivy jsou úplně boží. Takže dělat i takovéto věci, ale základ je ten, že vám to nebude vadit. Tak jo, tak mi otekly, no a co? Ignorovat. Nedávat tomu pozornost. Samozřejmě, když budete chtít a budete preciznější, můžete si i zkontrolovat třeba vyšetření ledvin u lékaře, lékaři nic nezjistí, bude všechno v normě. Ale i to si můžete zjistiť, abyste byli klidní. Abyste neměli pocit, že jste něco zanedbali. Vy víte, že jít za lékařem není nic špatného.

Milá Ivanko, před dvěma měsíci odešla na věčnost neboli domů žena, která se stala mou dlouholetou nejlepší kamarádkou. Po léta jsme spolu pracovaly v divadle a navázaly jsme hluboké přátelství. Jak pokračovat ve spolupráci přes druhý břeh? Děkuji ti moc za odpověď.

Já vím, že vy máte pocit, že jste o někoho přišli. Ale ono to tak není. Vy nemůžete nikdy o nikoho přijít, protože vaší skutečnou realitou je Duch, který je jeden jediný. Ona byla váš vlastní Duch neboli Vědomí, které žilo s Duší a učilo se v těle zdánlivě druhé hmotné složky. Jestliže vy jste ale jeden jediný Duch, to znamená, že existuje jedna jediná hmota - celá planeta. To se vlastně učíte, až když se vám otevře třetí oko, tak pochopíte, že jste všechno, na co se podíváte. Nejenom lidé, ale i jiné hmotné složky. Jenom hmota, která vás uvádí do stavu Duše tedy odporu třeba lítostí, že vás někdo opustil, nebo bédováním nad situací, že se to muselo stát, nebo kritika třeba, že ten osud máte takový, že jste o někoho přišli, a to vám nalhává vaše vlastní tělo. A pak třeba pláčete, bédujete, neustále se pohybujete někde v minulosti. Ne. Jestliže přijmete její smrt jako děj, který máte v osudu a pozor, vy jako Božství jste si ho nastavila. Vy máte před sebou, když se narodíte, tunel. To už jsem vysvětlovala a z toho tunelu je velký počet dveří nalevo a napravo. A vy tím tunelem musíte projít. A vždycky se otevrou dveře, někdo přibude, kamarád, dítě, partner, a někdo zase odejde. Z druhé strany se zase někdo přidá, zase odejde v jiný čas. A vy se máte radovat, že jste ty lidi tam měli. Ne že odešli, no do prdele přece jim musíte umožnit, aby odešli, když to mají v plánu. Je to nejen váš plán, ale je to i jejich chodba. Jasně? To se prolíná. To znamená, že jestliže přijmete s velkou láskou a vděkem, že jste ji v osudu měla, že jste si prožily spolu to, co jste si prožít měly, budete šťastná, že to tak bylo, co všechno jste se spolu naučily, pak vás ta hmota vašeho těla neroztrhla od odchodu těla druhého. Já jsem nedávno vysvětlovala, že vy, když pláčete, nad tím, že někdo odešel, tak nejste Duchem, ale jste hmotou. Hmota má odpory a pak vy opouštíte toho člověka. Protože on už odložil hmotnou složku, on už odpory nemá. Šel domů do stavu Ducha. Jenže vy jste nezůstali ve stavu Ducha v přijetí a v pokoře. Ale stali jste se hmotou, takže vy jste ho opustili. Ne on vás. Tady se děje úplně opačný proces, který vám nalhává hmota, která vsunuje odpory. Buď lítosti, kritiky situace, ublížení, neodpuštění. Někomu vadí, že mu někdo zemřel. Vy taky byste nechtěli, aby někdo zůstal poškozen. Já jsem moje děti od dětství vedla k tomu, že až jednou nebudu, tak by neměly plakat. Jinak tady s nimi nemohu zůstat. Jedna chápala, druhá měla problém, ale už to dnes chápe. Ten osud byl takový a hodně náročný, že dneska už chápe moje slova. A kvůli tomu má cenu se radovat, ať je ten vývoj jakkoli dramatický. To si pamatujte. Takže přijmout odchod vaší přítelkyně se vším všudy, s vděkem, že jste se směly potkat. A tehdy budete vědět, protože její Vědomí těla, které odložila, zůstává s vámi.

Synovi, kterému je 34 let a v 18 letech mu zemřela babička. Měli se moc rádi, ale nestačil se s ní rozloučit a do dnešního dne se s tím nevyrovnal. Psychicky a i fyzicky ho to trápí, což se projevuje třesem a pláčem. Ivanko milá, prosím tě o radu. Děkuji Helena.

Helenko, já jsem zažila něco podobného před pár lety, ale úplně překvapivě s mojí jednou dcerou. Když mi odešel tatínek, tak jí bylo 11. Ještě to bylo vlastně malé dítě. A té druhé bylo 8 let. A já jsem tenkrát věděla, že pro ně to byla samozřejmě rána. My jsme žili v jednom domě a děda byl báječný člověk. Můj táta byl super chlap. Hodně věcí je naučil, hodně se jim věnoval, měl je rád, opravdu byl fajn. Rozhodla jsem se, že moje děti nepovedu na pohřeb. Protože víte, co to je rozloučení? Takže já jsem jí

vysvětlila, že člověk se rozloučí v každé chvíli s tím, koho opouští. To znamená, když se naposledy viděli s tím dědou a nepohádali se, nenaštvali se, nebylo něco dramatického, tak se vlastně rozloučili. Vy nemůžete vědět, jestli se nerozloučíte s někým, koho máte rádi a za rohem ho nezajede auto. A teď pozor, to ego běsní, vy jste tam chtěli být a říct mu poslední sbohem a takové ty představy. To vám jenom vnucuje ten stav toho těla. To je zbytečné. Jestliže jste se měli rádi, tak jste rozloučení. Rozloučil se s tou babičkou. Představte si, uplynulo spousty let, asi před dvěma nebo třemi lety zemřela babička Adamcová, což byla moje tchýně a rodina přijela na pohřeb. A najednou přiběhla do kuchyně moje druhá dcera a říká: „Mami, mami, prosím tě, pojď do obýváku. U toho musíš být.“ Přijdu tam a ta moje druhá dcera stála u mojí maminky, která si prožila peklo, když jí ten manžel zemřel, že jo? Ten můj tatínek a její děda. 10 let nemohla pochopit, že vůbec zemřel. To bylo strašné opravdu, co to tělo dělalo. Tam jsme si fakt užili hodně věcí. A pak tedy babička dostala mrtvici a po té mrtvici mi říká: „To mi řekni, že 10 let jsem to nemohla pochopit a najednou jo.“ Ano, protože nám už to bylo jedno. Za těch 10 let už tak otupíte, už víte, že ten člověk...že jsme jí nemohli domluvit. A najednou tou mrtvicí přišlo skutečně to povýšení, kdy najednou už tomu rozuměla. Takže všem se nám ulevilo. Jí i nám. A teď ta moje dcera v takovém zoufalství začala vyčítat té babičce, že nebyly na pohřbu. Kdyby to řekla ještě mně, že jo? Ale mělo to tak být. Tak jsem tam přišla a říkám: „Luci, uvědom si, že ty ses přeci s dědou rozloučila. Nebo ses s ním snad pohádala, když ses s ním naposledy viděla? Prokleli jste se?“ „To ne. Já jsem ho strašně milovala.“ Říkám: „Vidíš, to je zbytečné. Za týden po tom šoku, co zjistíš, že někdo teda ti odešel, když jsi to tak prožívala, znova půjdeš brečet jakoby u něčeho? Ten člověk už tam dávno není. A zeptej se tady babičky,“ ukázala jsem na babičku, „jestli by chtěla, abys takhle vyváděla, až zemře.“ Ta moje maminka je teď úžasná. Tam sedělo takové malé drobné stvořeníčko a říkalo: „Lucí, to bych fakt nechtěla. Já 10 let brečela od rána do noci a bylo mi to hovno platné.“ (Smích.) A bylo po prdeli. Ale potřebujete mu vysvětlit, že se vlastně nepohádal s tou babičkou. On se s ní rozloučil dobře. To mu nalhává jenom to chtění mít tu babičku ještě tady a něco si s ní říct. Ale buď to pochopí anebo to nepochopí. A pozor, jestli tam jsou takové obrovské lítosti, tak může mít problémy se srdeční čákrkou. Tam může mít problémy s dýcháním, může tam být astma, může tam být problém s rukama. Hodně dopadů to může mít, podle toho na které úrovni to prožije. Ale rozhodně z toho babička nebude mít radost. Ona vidí z té duchovní stránky tu hmotu, která se tady svíjí a má ho ráda. Takže on té babičce rozhodně radost nedělá. Pokuste se mu to vysvětlit, ale nevím, jestli bude schopen slyšet tuto odpověď. Když tak mu ji přehrajte. Ale nevím, jestli nebude silné ego...Možná už bude za tu dobu hodně unavený, za ta léta, co ta babička zemřela. Takže konečně si najde to dno a pochopí, že to je zbytečné, že to nezmění. A povolí to. Moc bych vám to přála. Ale vy taky musíte splnit svůj úkol. Nelitovat ho. My se osvobozujeme v takových kruzích, řetězcích, to byste měli pochopit a myslím si, že už to vnímáte.

Dobrý den, Ivanko, prosím vás o názor na následující aktivity. Lidí často trápí různé bolesti těla a společně s tím bolesti Duše. Kdo jsou ti, co jim pomáhají - cvičitelé, maséři, terapeuti atd.?

Teď tomu nerozumím. Napřed začíná bolest Duše, to znamená odpor těla. To je to samé, protože když jste Duše, která nemá dost zkušeností, tak to tělo vás přemůže. Takže napřed přijde odpor těla, vy si myslíte, že tím tělem jste, takže pak vás to vyučuje a je vám zle. A teď, kdo jsou ti, co jim pomáhají, cvičitelé...Klidně můžete cvičit. Víte, ta jóga je dokonalý nástroj. Já jsem vysvětlovala kdysi, to v těch prvních letech ještě, že jóga má mnoho odvětví a jenom dvě jsou fyzická. I když teď už se to zase rozmohlo. V té józe přišlo hodně nových typů jógy, které se zabývají cvičením těla. Ale nejdůležitější jóga je náš osud, naše morálka. Máte tam jamu a nijamu, jestli se někdo zabýváte jógou. A pozor, když pak cvičíte jógu, tak pochopíte, že to, jak tělo dostanete do určité pozice anebo ne, je záležitost vaší psychiky. Třeba kdybyste si sedli do základní asány, tak když budete žít v přítomnosti, tak vaše brada a obličej budou přesně v rovině. A bude to vaše přirozená poloha. Ten, kdo to do té roviny nedá a má bradu sklopenou, ten kouká po časoprostorové křivce do minulosti, kdy mu bylo ukřivděno. Nemá něco vyřešeného v minulosti. Ten, kdo zase kouká nahoru, kouká do budoucnosti - do prdele, co tam bude. Přesně to tělo vás nepustí, protože ono vás drží. Ono je vaše vězení. A to si potřebujete vyzkoušet. Je to fakt dokonalé. A vy se nepotřebujete v těch jógových pozicích dostat do dokonalosti té pozice. Jóga je o neusilování. Vy tu pozici máte udělat dobře, ale nemusí být až dotažena do konce. Vy se tam jednou dostanete až do toho konce, ale chce to svůj čas a trpělivost s tím tělem. A jestli já si připadám špatná, že nějakou pozici neudělám, jste v pytli, protože to samé děláte i v běžném životě. Všechno je provázané a všechno se skutečně dá odhalit. Jenom se potřebujete naučit dívat se správně. Takže proč ne cvičitelé, super, i když vy moc dobře víte, že když bude někdo obrovský sportovec a bude mít odpory, tak bude nemocný. Maséři, proč ne? Ale nesmí masírovat tak, že lidem sbírá věci. To by zasahoval vůlí člověka a teď už je to pro toho maséra průser. A zase záleží, kdo mu tam leží. Jestli si to chce nechat sebrat, to je odpor toho ležícího, anebo když mi to bude jedno, tak on mi to nesebere. Pozor, já si to odnesu, protože já si to potřebuji sama a ráda zaplatit. To je důležité.

Terapeuti atd. patří do života těch, kterým umí pomáhat, nebo s tou bolestí a potížemi si musí každý poradit sám?

Proč? Můžete klidně jít za masérem, ať vás namasíruje, když vás něco bolí. Ale nechoďte tam s tím, že se tam toho chcete zbavit. Běžte tam takto - zkusím to, buďto to pomůže nebo to nepomůže. Nemá tam být ten úmysl to nechtít, protože vy vytváříte ten odpor k tomu, co se odehrává a vy tu platbu potřebujete. Vy tu bolest potřebujete zaplatit. Pamatujte si to. Platíte bolest Duše, která se projeví přes bolest těla.

P.S. Ty pomáháš svým návodem na obyčejný život nám všem, co tě hltáme. Tedy i mně a za to velice děkuji. Pepa.

Ježíš, vy jste pán? Já myslela, že jste paní, tak jo. Super, Pepo, tak děkuji. Já nikdy nekoukám dole na podpis a pak...

Milá Ivanko, jsem stále ospalá, unavená. Dost mi to komplikuje život, ale přijímám. Je to taky součástí mého programu tady na Zemi a je krásné odevzdat se spánku a nechat vše plynout. Není to trošku lenost? Děkuji.

Hele, to může být taky platba. Já jsem nedávno, my jsme byli v Chorvatsku, tak tam byla jedna známá paní se synem a říkala, že je dost unavený poslední rok a půl, že to fakt zasahuje až do jeho povinností, protože je na gymnáziu prvním rokem. A fakt zápis byl, když mu bylo 6 let, kdy ta rodina prožívala těžké období. Ona si paní na to vzpomněla. A i to je platba na jedničce - dlouhodobá únava. Takže pozor, zase zlatá střední cesta. Jestliže vy nevíte, kdy to bylo, to ani vědět nemusíte de facto. Ale mám to, ano, když jsem unavená, ospalá, půjdu si lehnout. Ale nenechám se zdemolovat terorem toho těla, abych spala zase furt. Budu vědět, že taky to tělo musím rozpohybovat, že potřebuji ty svaly uvádět v nějakou aktivitu a něco udělat. Uklidit, uvařit, o někoho se postarat. Anebo skutečně se jít jenom projít. Protože když ty svaly nebudete používat, tak to půjde fakt rapidně dolů. Bude vám furt hůř a hůř. Svaly a tělo musí být obrovsky vycvičené. Já jsem teď dělala nádvoří na Statku a zpětně když se na to dívám, tak si říkám, kde jsem na to vzala sílu, proboha? Ale tam fakt byl Bůh. To bylo super, někdo makal za Ivu. Byla strašná vedra, ale šlo všechno jako po másle. Já jsem se vždycky jenom probrala z takové euforie a hele 2 metry zase byly udělané. Fakt to bylo super. Nebo jsem tam natahala 2,5 tuny těch kamínků v kbelíkách, než jsem to zasypala. Ale vůbec jsem to nepociťovala. Ano, když to děláte rádi, tak minimalizujete tu únavu, kterou by to tělo mělo, když by si ji přivlastňovalo. Takže tady vám musí dojít, v jaké té rovině jste.

Jestliže jsem si zvolila osud a v tom osudu mám takovouto nějakou tvorbu třeba těžce náročnou, tak proč bych ji měla odmítat? Udělám ji tak, jak je. Dokonce pak vás zachrání vaše vlastní Já v druhém člověku. Poslední den, kdy mi ještě zbývalo kousek dodělat v kruhu kolem lípy, tak asi půl metru, tak jsem ráno, dopoledne oblékla veškeré obaly na matrace, my jsme je nechali vyprat. A zkuste si povléknout jednu tu matraci. A já jich povlékala 21 plus 4, 25. Ze mě lilo úplně příšerným způsobem, pak ještě nebyl oběd, Paolo vařil, udělal oběd asi na druhou hodinu. Tak jsem si říkala, že půjdu ještě dělat ty kameny. Tak jsem dělala, dělala, byla jsem tak šťastná z té práce, tak mi to šlo úplně samo. Den předtím trošičku sprchlo, tak jsem nemusela bouchat kladivem do rýče, abych se vůbec dostala do nějaké hloubky, protože tam to usazují, vyndávám, usazují, vyndávám, než to klapne, ten kámen. A ve dvě hodiny Paolo hvízdnul, že je hotovo. Tak jsem se šla umýt, sednu si, najedla jsem se a teď jsem se chtěla zvednout a jít to dodělat. To už by bylo půl hodiny. A ten Paolo, najednou vidím, jak na mě koukly ty oči, ale tam bylo to Božství a říká mi: „Ne, mami, ty nikam nejdeš.“ Říkám: „Ale jo, já to jdu dodělat.“ „Ne, mami, ty jsi strašně unavená.“ A jak to řekl, tak jsem vlastně zjistila, jak to tělo fakt potřebuje si lehnout. Takže tam pak zase musíte poslechnout. A já byla ráda. Tak jsem si šla na dvě hodiny lehnout a to jsem spala jako ve studni. A tak jsem byla ráda, že mě mé Já zastavilo. Takže pak si vás to ohlídá. Takto to pak pracuje. Je to Boží. Takže taky se hýbat, jo? Nejenom spát.

Neotevřete seznamku, Ivanka? Jako například: Muž, zralý věk, poslouchám IA šest let. (Smích).

Hele, ale my máme už hodně manželství, která vznikla vlastně na přednáškách. Já sama jsem dokonce jednomu páru byla za svědka asi před 4 lety. Takže hodně lidí se seznámilo a je to hezké. Tedy zatím to nemám v plánu, protože na to není čas. Takže se

možná asi potřebujete seznámit tady někde nebo na těch setkáních, i to je možné, ale nebojte se. Nehrňte to vůlí člověka. Jestli máte potkat a třeba někoho, kdo žije jako IA, tak třeba ten člověk to nemusí poslouchat, ale bude to mít už v sobě. Vy moc dobře víte, že není zapotřebí poslouchat. Běžně lidé, ti co neposlouchají, jsou taky třeba hodně dobří, mají třeba jen zbytkové věci, jako třeba lítost nad něčím ještě. Hlavně třeba situační lítosti ještě, protože třeba si neumí vybavit, že i Bůh jsou situace. Protože jste si vybrali i všechny děje včetně situačních fází. Takže vaším výběrem je celý osud, tak tedy i situace. Ale to už jsou drobnosti. To už pak doladíte s tím člověkem vy.

Milá Ivanko, znám vás již více než 4 roky, kdy jsem od své kamarádky dostala darem vstupenku na váš program v Jičíně. Byla doba, kdy jsem vás poslouchala častěji. Váš způsob žití a vnímání života sdílím. Snažím se o to i ve hmotě. Moje dvě otázky. Za prvé: Vaše přednášky, výroky na youtube, jak se k novým nyní dostanu?

Danuško, těch youtuberských videí je strašně málo. Protože na konci roku 2012 jsem se jednoho dne ráno vzbudila, vy moc dobře víte, jak to pracuje, protože vše se odehrává v časoprostorové křivce planety. To znamená, že když letíme, tak vaše těla zrají. Ta hmota, ve které jste jakoby uvězněni do té doby ve 3D, tak zraje a to, co máte pochopit, pochopíte a není samozřejmě náhodné, že potkáte někoho, kdo vám sdělí další informace, ať je to IA nebo někdo jiný. To je úplně to samé. Má to stejnou hodnotu. Tehdy jsem se vzbudila, sedla jsem si na postel a věděla jsem, že už bylo natočeno ve videích hodně. A nyní že musí začít úplně jiný proces, protože hladina hmoty, která není schopná porozumět Ivě Adamcové, hmotě Ivě Adamcové, by zažila odpory, které by ji zdemolovaly. A protože já miluji veškerého Ducha planety, to znamená i ty a těch je drtivá většina, kteří by mi nerozuměli, tak samozřejmě bylo jasné, že přišel impulz pro to, aby se natáčely audionahrávky, které každý měsíc nahrává tady Daneček. V nich jsou podrobnější informace. A skutečně celých těch pět, šest let na nich dopodrobna rozebírám a vysvětluji základní přednášky v Křečanech. Tam je úplně všechno. Ale tohle je dopodrobna dovysvětlené. A je to proto, aby lidé, kteří by tomu nerozuměli, aby zbytečně neodsuzovali. Protože oni by uškodili sobě, ne Ivě. Takže tyto nahrávky jsou zcela zdarma, stačí jenom napsat na emailovou adresu dan.hrabal@gmail.com a Dan ty nahrávky pošle. Je zapotřebí poslouchat chronologicky, pomalu, nesmíte to přehnat.

Já jsem vám chtěla přinést nádherný dopis od Libora Fejty. Já vám ho přečtu v Hostýně, měl být tady. Já jsem ho žádala, jestli můžu, přišel dokonce poštou, kdy jsem vám chtěla přečíst, jaký bude vývoj dál, což jsem vždycky vyprávěla na přednáškách a on se dnes dostal do toho skutečného, obyčejného žití. Takže pokud posloucháte audia, tak to budete mít nahráno v Hostýně. Já jsem ty otázky totiž zapoměla doma. Já jsem včera odjížděla a říkám si: „Něco jsem zapoměla. Co to je?“ Koukám po tom bytě, na nic mě to nepřivedlo, celou dobu zvláštní pocit. A vždycky, když to mám, tak je to dokonalost. Jasně, že na to přijdu. A vyzvedávala jsem Zdeničku v Jičíně a 100 metrů před odbočkou do Jičina jsem už věděla co - otázky. A teď jsem si říkala a pozor, v klidu nitra: „Ty jo, takže já teď odvezu Zdeničku tam, kam mám, a dvě a půl hodiny pojedu domů a dvě a půl hodiny zase sem s otázkami. No nic, musí se to udělat, že jo?“ No, a

když takhle to přijmete, tak jsme vlastně zjistily, že tatínek Zdeničky má doma tiskárnu, že mu funguje a má dokonce i papíry. A dokonce jsme vyřešily i to, že já, protože vlastně ten počítač mám plný k prasknutí, tak já vytisknu otázku a vyhodím ji. A pozor, i koš pak vysypu. Takže já jsem to pak hledala v emailu v odeslaných, kdy jsem napsala tomu člověku, že odpovím tehdy a tehdy. Takže horko těžko jsme daly něco dohromady. Ale hele, já si to odvezu všechno zpátky, protože vy jste tady měli tolik otázek, že to asi možná ani nestihneme. Nebojte se, já vám je dopovím v Hostýně, ty co jste tady položili. Takže takhle vlastně jakoby ta pokora pracuje, že se vždycky všechno vyřeší a já jsem skutečně nemusela nikam jet a zažili jsme nádherné setkání včera s děvčaty v Dašicích v pivovaru. Bylo to boží teda. Takže další.

Co vše patří k Vědomí? I příroda, další mimozemské civilizace, také pro ně platí tyto zákonitosti? Děkuji za vše, co pro nás děláte. Dana

Ano, Danuško, je vidět, že neznáte audia, tam to všechno je, ale já vám to v krátkosti řeknu. Jestliže jste bytostí, která přechází do stavu 5D, tedy víte, že jste Bohem, ztrácíte pomalu skutečně odpory těla. Tělo umírá, zažijete smrt ega. Pak jste uceleným, celým, 100%ním Vědomím planety. A hmota vám neubližuje. Naopak, krmí vás, šatí vás, všechno zkrátka děláte jako celé Božství. V obyčejnosti života, na to nezapomeňte. Tehdy se nebudete bát v této oblasti, když ta planeta letí a přelétáme do páté dimenze, druhých dalších vědomí Božství, protože každá planeta má své specifické Božství, které je také vaším Božstvím. Vezměte si, že já jsem kdysi žila už docela dlouho ve stavu 5D na jisté planetě, a byla jsem vybrána jako nejvhodnější objekt pro tuto planetu, a kdybych se sem inkarnovala a bědovala bych: „Do prdele, tady zase jsou peníze, lidi se nenávidí, mně se tady nelíbí.“ Tak bych neprokázala pokoru a nemohla bych vás převést. Jenže mně se tady vždycky líbilo. A neplakala jsem po té rodině tam. To 5D nezná. Já jsem šla za svojí vlastní rodinou, připravenou na stav 5D. Za svým vlastním Vědomím, které mi bude rozumět. Takže ano, veškeré planety a jejich Vědomí jsou taky naše. A toto se budete učit v páté dimenzi. Takže sem zákonitě přijdou jiné civilizace. Bacha, budou vypadat jinak. To je jedno, že budou mít třeba chobot. My jim taky budeme připadat divní. Ale bude to ještě nějaký čas trvat. Ale nemáte se jich co bát. Oni vědí, když jsou v páté dimenzi, že jsme jedno jediné Vědomí. To je zákonitost, kterou potřebujete pochopit.

Nedávno se mě jedna buňka z facebooku soukromě zeptala, že teda by asi ty mimozemšťany ještě nedala. Já jsem jí řekla: „Hele, nemáš se co bát, ale uvědom si, že až úplně ztratíš všechny odpory, tak ti tohle bude lhostejné. Pak mě taky rozbil, to jsem se strašně chtěla, když Jura Stránský tehdy napsal takový vtipný komentář, protože kdo viděl film Příchozí, tak ta herečka, která tam hraje, se jmenuje Adams. Co šla vítat tu mimozemskou civilizaci. Ano, to je taky projekce. A souvisí to. Takže nebojte se ničeho. Hlavně si uvědomte, že toto Vědomí vyšší civilizace vás navštíví možná nějakým způsobem, ale až tehdy, až se nebudete bát. Až budete ucelení. Hmota má strach. A drtivá většina lidí na planetě, když bude mít strach, to by bylo maso. A oni to vědí a milují vás. Takže je nastavena doba, kdy planeta bude připravená v určitém procentu lidí přijmout jinou civilizaci a nebát se jí. Proto také počítejte s tím a vidíte, že se to děje, že se budou dít dramatické věci na planetě. Protože oni nám přijdou

pomoci, oni to pochopí. I ti lidé, kteří by měli ještě trošku strach nebo se něčeho báli. Takže všechno proběhne tak, jak má. Ale oni nám přinesou skutečně pomoc i technologiemi, kterými bychom ještě nemohli vládnout a pak je objevíme díky nim. Takže nemějte strach, všechno je hotové.

Ivanko, poslouchám vaše přednášky, většinou se při nich upřímně zasměji, protože ty vaše příhody mi ujasní něco, co právě řeším. Dnes jsem přítomna poprvé osobně a musím vám říci, že je to pro mne tak silný zážitek, že jsem se musela projít na nádraží a zpět, dát si do kafe cukr a stejně se klepu. O cigárech ani nemluví. I když chápu, o čem mluvíte a souhlasím s tím, stejně mi to nejde automaticky a furt mě válcuje pocit, že z toho zešílím, že mi prostě přecvakne a někam mě odvedou.

To vám nalhává Satánek, nebojte se. Tak to nedopadne. On rád vyhrožuje, protože on se bojí toho, co vám říkám jako Vědomí a že to pochopíte. A on ví, co pochopíte. Tak se snaží jenom trošku. Jsou lidé, kteří se ke mně přiblíží a klepu se. Říkají: „Já vás miluju, ale nevím, proč se třesu.“ Já říkám: „To nejste vy, to se klepe vaše tělo, protože ono se mě bojí, že řeknu něco, kdy pochopíte ještě víc a osvobodíte se od jeho nadvlády.“ Takže takhle to pracuje, tak se nebojte, to je normálka. Klidně se klepejte, zachechtejte se tomu.

Hrozně se mi střídá absolutní odevzdanost s absolutní vzteklostí.

Jo, on zuří. Já si pamatuji, když bylo po Žichlítku, to bylo na konci roku 2013, pak mi psala krásný dopis jedna paní. Říkala: „Ivanko, já jsem zažila něco šíleného v tom Žichlítku. Protože já vás miluji, všemu rozumím, ale najednou něco z trojky na vás vrčelo. Ale tak vehementně. Já jsem to teda ustála, tam jsem pochopila, jak fakt ten Satan to nechce.“ Ale pozor, on mě miluje. Už víte proč. Satan ví a má to v popisu práce, kdy končí časoprostorová křivka jeho vlády. Takže on ví, že v této době ztrácí nadvládu nad planetou, protože ona odpluje dál za prostor, kde on vlastně může pracovat. Takže on vrčí jenom jako. Je to váš učitel, váš kamarád, máte ho milovat. Říct mu: „Jaj, jak je dobře, že vrčíš na Ivanku. Vidím, že jdu správnou cestou.“ Hele a zmlkne okamžitě.

Snažím se žít tak, jak to cítím správně, ale nemám kolem sebe lidi, kteří by mě chápali. (No, to je jasné.) A i když mi samota nevádí, naopak ji vyhledávám, chybí mi sdílet to s někým. Mám veliký problém s rozhodováním. Přemýšlím dokola, jak by dopadla ta nebo ta možnost.

Přemýšlením to nevymyslíte. Vy máte přijmout stav, který je jakoby v tom dramatu, který tam prožíváte, a najednou v noci něco přijde, nebo ráno. Já jsem si vždycky sedla a věděla jsem, jak to vyřeším. Takto to pracuje. Přes pokoru se tam dostanete. Ráno je moudřejší večera. To je bomba. Využijte toho. Fakt, ráno to v té hlavě mít budete jako na stříbrném tácu.

Co by to přineslo, jaké by to mělo následky atd. Snažím se pochopit, jestli jsem to tedy pochopila dobře, a jestli když to tak udělám, tak už se to nebude opakovat nebo bude. Jsem z toho magor.

To vám ještě podsouvá hmota. Tady je vidět, že nechcete, aby to dopadlo jakoby špatně. Vám to musí být jedno, jak to dopadne. Tak jo, tak je průser, tak si počkám, přijmu to, uvidím, jak se to vyvine. Neběsním proti jednotlivým konkrétním lidem, kteří jsou zúčastnění, a už vůbec ne proti sobě. Tak jo. Zkuste si představit, že si koupíte noviny a tam bude nějaké drama třeba v politice nebo ve světě, já nevím. A teď toho máte plnou hlavu, furt to tam brblá. Ty jo, ty vole, co bude? Teď se to tam všechno vaří. Produkuje to katastrofické scénáře. Pozor, to zaplatíte pak, samozřejmě. Druhý den ráno se vzbudíte, jdete si koupit noviny a ono se to vyřešilo samo. Vždycky to tak je. Všechno je hotové a má svůj děj a nic to nezastaví. Je to jako když Libor Fejta kdysi dávno psal, že jel autem z práce a najednou to všechno zahlédl. Jak je všechno dokonalé. Jak to všechno klope, jako obrovský hodinový stroj, kde ty kolečka navazují, ty velké na malé a ty na úplně nejmenší. A ego tam vždycky strčí klacek a úplně se to posere, že jo? Takže musíte opravovat, zase se to bude znovu opakovat. Dokud vás nenapadne, že tam nemáte strkat klacky.

Milá Ivanko, děkuji ti za tvá krásná slova, která mě už tři roky provází mým životem. Pomohla mi i po smrti mého tatínka a při umírání mé maminky i mojí mnoholeté sestřenice. V naší rodině blízcí umírali hodně na rakovinu. Prokázán byl BRCA gen u mojí maminky. U mne tento gen potvrzen nebyl. V souvislosti s odchodem mých blízkých, ale i v běžném životě jsem hodně lítostivá, občas příčinu neznám. (No jejej, to dělá tělo samo.) Může mi to způsobovat problém na druhé čáře? Cysty, nepravidelná perioda, bolesti břicha?

Lítosti jsou na čtyřce. Jestliže jsi lítostivá, tak bude problém, že tělo vždycky hodí odpor v podobě: „Proč se to děje?“ Buď mně, nebo těm lidem, které miluju? Je litujete. Ale i oni musí prokázat... Já jsem kdysi byla u paní Šorfové na nahrávání ve studiu. U toho prvního bylo vidět, že se mě ještě bojí. Tam se ten Satan tak jako choulil. A tam se mě ptala: „Ale ty nelituješ své dítě, když se mu třeba něco stane?“ Říkám: „Ne, taky proto se ke mně narodilo ve své úrovni, protože já vím, že když vytvořím odpor, tak se mi bude opakovat. Už proto jsem klidná a vím, že u ní je to nová šance něco pochopit. A jestliže ona bude plakat, že se s ní někdo rozešel a neustojí to, tak příště přijde zase někdo, kdo se s ní rozejde. Takže já jí musím vysvětlit, ať ho klidně propustí, když on si vybral cestu bez ní, tak jestli ho miluje, bude to muset respektovat. Když to pochopí, výborně. A má tu šanci, protože se narodila ke mně. Když to pochopí tak dobře a když to nepochopí taky dobře, protože už bude vědět, že to se zřejmě bude zase opakovat, protože jí to samozřejmě řeknu a ono to tak bude. Takže si to ověří a zase jí nebudu litovat. Jestliže ty budeš litovat své dítě, tak mu nepomůžeš. Naopak, zablokuješ se taky, budete dva zablokovaní jedinci a pořád se děj bude opakovat, neboť vy hledáte sami sebe, vaši skutečnou realitu.“ Proč plakat, že se něco děje, jak se děje. Je vidět, že nechcete, aby se to tak dělo a chcete, aby se to dělo úplně jinak. A tohle právě po vás chce Satan. A dělá to za vás. Jo? Tohle je důležité pochopit. Jestliže můj osud je takový,

jaký je, tak já ho chtěl a já všechny body teď, teď, teď, teď, teď, odentruju. Proč ne, ale jo. Dobrý, taky, taky dobrý, no, taky dobrý. Vždycky musíte kývnout.

Druhá otázka. Říkáš, že máme vše přijímat, abychom nevytvářeli další odpory. Mám syna 20let s Downovým syndromem. Má chronickou rýmu, problémy se střevy, dělají se mu po těle vřidky, jak mu mohu pomoci? Nebo to nejde, když on sám to mentálně nedokáže? Jinak já jsem už jeho diagnózu přijala, přinesl nám radost a štěstí do života. (Ano, oni jsou strašně hodní. Oni jsou úžasní.) Kdyby sis, Ivanko, chtěla sáhnout, tak můžeš, děkuji. Mám tě ráda, Romana.

Tak, za prvé pozor, vy jste spojeni. Jestliže je tady utlumená psychika dítěte, když má Downův syndrom, tak vy jste rozhodující. Jestliže mi nebude vadit, že to dítě má vřidky a jenom mechanicky budu dělat všechno pro to, abych je zlikvidovala, ale v klidu, žádné lítosti a ty lítosti tam ještě jsou, k tomu ses sama vlastně přiznala, tak i ty můžeš ovlivnit chování, protože vy jste celým Duchem a vládci celé hmoty. Takže když vy ustojíte už svoji hmotu a neustojíte třeba...vám už je jedno, že vám někdo něco provede, už se nelitujete, ale když to postihne někoho, koho máte rádi, tak to ještě ano. To taky dělá hmota vašeho těla. Bacha na to. Ne, a i jeho podpoříte slovy, že to nic není, zařídit to tak, aby ho to bolelo co nejméně. Aby ho to neobtěžovalo. Vysvětlit mu, proč si to nemá škrábat. Nebojte se, dočkáte se dobrých výsledků. Ale musíte v té pokoře tu hmotu podrobit.

Dobrý den, paní Ivanko, prosím vás o názor na kvantování, kvantové unášení. Myslím, že je to také odpor. Ale v případě, kdy mám volbu mezi práškem proti bolesti a kvantováním, беру kvantování. Mám dlouhodobé bolesti páteře a pravé nohy. Moc děkuji.

Budu vám vyprávět jeden příběh. Navštívil mě na jednom pobytu u nás jeden muž. Byl strašně správný, veselý, hodně věcí pochopil, a pak asi za 14 dní potom přijel s jednou buněčkou, která mě přijela domů navštívit z pracovních důvodů. Protože byl s ní, ona mi to tedy neřekla, že s ní přijede, pak se omlouvala, že jí to vůbec nenapadlo se zeptat. Říkala jsem, že nevadí, já si ještě pamatuji jeho jméno, to je báječné. Vítejte, takže šli dovnitř. A on se ke mě dostal takovým nádherným způsobem. Říkal, že už ty věci měl v hlavě srovnané, ještě než slyšel Staré Křečany, že vlastně všechno je jeho. Ano, takže když je něco jakoby dobře, je to dobré, a když je něco jakoby špatně, je to také dobré. Že vlastně to tam je, tak proč by to neměl chtít? A najednou ho někdo pozval na, nevím jestli to je ono, ale byla to kvantová fyzika nebo to kvantové léčení. Nevím, jestli to nazýváte unášení. Já jsem vám jednou vyprávěla, že jsem se nikdy nepídila po žádných takovýchto věcech, protože mně je to cizí. Já umím pokoru. A všechno, co zavání odmítáním, to už si musíte vy vytrídít, musíte vědět, kam to patří. Samozřejmě, když vás něco bolí. Ale když odmítnete bolest a neproběhne, tak se musí znova opakovat. Vy se toho nikdy takto nezbavíte. A teď všichni ti lidé na tom kurzu kvantové fyziky, která byla velmi drahá, samozřejmě, o to jde v té hře, všem to šlo a jemu to nešlo. Což je zase super, prosím vás, i když si zas připadáte, jako blbci, že vám to nejde. Ale oni všichni: „Ale jo, zkus to, udělej to.“ A on říkal, že se najednou zastavil, to bylo uprostřed kurzu

a říká: „Proč bych tu bolest měl odmítat, když je to moje bolest nebo moje nemoc? Jestliže ji mám, musí být dobrý důvod, proč ji mám. Takže já to dělat nebudu, nezlobte se.“ A odešel. Druhý den dostal od kamarádky Staré Křečany. Byl připravený. Ano, spousta lidí se ke mně dostala tímto způsobem, že napřed museli sami něco vyřešit ve svém osudu, aby prokázali, že budou Ivě rozumět. Tehdy jste připraveni.

Já jsem tady ještě dostala pár dotazů, já vám je zodpovím v Hostýně 29. září. Tak mi to prominete, že jo? Mějte se hezky, bylo mi s vámi dobře. Ať se vám daří. (Potlesk).